

Fűtő voltam a pokolban

– Arrh...larrhi...gahh...burml...luh!

Hát, ez nem a jó öreg MÁV szignál, meg kell hagyni! Érdeklődve emelem fel bika-szerű fejemet a digitális kamerám kijelzőjéről a hangszórók felé. Állok az állomás peronján, és természetesen fényképezek.

– Arrh...barrem...guh!

Ez sem hangzik sokkal jobban. Vagy a vasutas fullad bele az ásványvizébe az irodában, vagy a helyi Szabó bakter alszik és bekapcsolva maradt a mikrofonja. Persze, a legegyszerűbb lehetőség az, hogy a hangszóróban valami ork tájszólásban beszélnek, amiből egy mukkot sem értek. A legjobb az lesz, ha folytatom a fényképezést.

– Biztos vagy benne, hogy ezt a mozdonyt még nem fotóztad le? – érdeklődik tőlem a Skót.

– Nemrég új festést kapott! – világosítom fel. Közben a masina meggondolja magát, és eldübörög néhány hűtőkocsival. Mindegyik járműre a Theresa csillag-dreadnought, vagyis a hajónk jelvényét festették. Mivel nem mentünk mi a Skóttal túl messzire, itt állunk a drenya egyik fedélzetén. Azért is jó dolog 25+km hosszúságú, hibrid csataúrhajókat építeni, mert olyan hasznos eszközöknek is sikerül helyet találni rajtuk, mint egy fedélzeti vasútvonal. Azt hiszem, ez biztosan mutatja, hogy nem én, Asterios vagyok az egyetlen vasútbarát a fedélzeten.

Hogy mit keres két szolgálaton kívüli szervolovag, két minotaurusz bika egy vasútállomáson? Jelenleg I. Graunt, Minden Félorkok Urát keressük. Ugyanis az öreg fejedelem, aki szintén nagy vasútbarát, elejtett egy megjegyzést arról, hogy micsoda projektet futtat, egészen pontosan egy komplett páncélvonat felújítását végzi! Szerintetek, ki tudott visszatartani a nagy mű bemutatójától? Szóval megyünk még pár métert a peronon, aztán átballagunk a sínek közötti gyalogjárdán. A szemben lévő kocsisort megbontották a gyalogosok kényelmes közlekedéséhez. Ösztönösen szétnézek, ez ilyen vonatfotós reflex, mert hiába vagyok egy nagy magyar szarvasmarha, egy száz tonnás mozdony így is simán legyőz. Ahogy átérünk, a másik peronon már ott áll az öreg Graun, és kedvesen mosolyog egy előtte álló kobold technikusra.

– Ennek igazán örülök! Szép volt fiam! – a szóban forgó technikus ezt elégedett bólogatással és meghajlással nyugtázza, közben pedig zavarában megtörli a kezét egy olajos rongyba, minek eredményeként a mancsa sokkal koszosabb lesz, mint volt előtte.

– Mi volt szép? – hajol le a szerelvény egyik fékállásáról egy szinte teljesen emberszabású, csak éppen kékeszöld arcbőrű illető, aki nem más, mint Samat herceg, az öreg középső fia.

– Nem te, te balfasz! – közli ivadékával a választ Graun atyai mosollyal az arcán, és elégedetten körülnéz az állomáson. Ezzel pedig észrevesz bennünket.

– Azt rögtön gondoltam, hogy Asterios lesz olyan okos, hogy nem a vagonok között átbujkálva érkezik majd meg!

– Régi vasút rajongó vagyok! – mondom a dicséretre. Tényleg igaz, a jó öreg Földön, stalkerként is szerettem a pályaudvarok és fűtőházak romjai között bóklászni, tehát valószínűleg már a Felébredés napja előtt, emberként is kedveltem a sínek világát.

– És én? – kérdezi a Skót, miközben kezét fogunk a félorkkal.

– Természetesen, egy felföldi úriembertől is elvárható a vasútbaráthoz méltó viselkedés! – közli velünk a félork, majd a középső fiához fordul.

– Hol van az a szép öcséd?

– Az előbb még itt botladozott, apám, csak felhívta az a vérszívó lotyó! – közli Samat, majd női hangot utánozva így folytatja:

– Jaj, az én perzsa hercegem! – közben felénk fordul. – Jó a pólód, Magyar!

– Minotaurusz vagyok, nem hülye! – fordítom le a ruhadarab feliratát.

– Perzsa herceg a jó édes tünde keresztanyád! – jelenik meg hirtelen a legkisebb félork herceg, Gnamas. Ugyan hupikék arcbőre van a gyerekeknek, viszont első, második és harmadik ránézésre is úgy tűnik nekem, mintha tényleg a Prince of Persiából dobták volna ki. Ráadásul pikkelyes

páncélt visel, mint valami elbitangolt katafraktész. Akkor inkább Prince of Parthia. A családi idillt nézve eszembe jut, hogy a félorkok az évezredek folyamán úgy elkorcsosultak genetikailag, hogy zömükre csak nagy fantáziával lehet rásütni a faj egykori jellemzőit... Egy dolog azonban nem változott. Ha valakinek kemény zsoldosok kellene, akkor fél tucat galaxis fordul hozzájuk. Mint Theresa, az Úrnő is.

– Á, itt az én drága öcsém! Na, csapolás kellett a kis bolhádnak? – ugratja egyből a bátyja.

– Tatjána a neve, és mellesleg még soha nem ivott közvetlenül belőlem! Nem leszek vámpír, tesó, és nem harapok bele a nyakadba – közli a testvérével.

– Ezt örömmel hallom! – nyugtázza Samat. – Egyelőre életben hagyom a nyamvadt ruszkit!

– Talán túl kevés vámpírt nyuvasztottunk meg az előző bolygón? – vasalt csizmák csattogása hallatszik a peronon, ahogyan közeledik a trónörökös, Sancdar, aki dicső nagyapja emlékére kapta ezt a nevet. – Egy maradhat a galaxisban. Üdvözetem az uraknak! Hogy haladsz, atyám?

– Vámpírok nyuvasztásához tessék szépen sorba állni! – közli egy mennydörgő hang, akinek a gazdája a vágányok közötti zúzottkövön közelíti meg a perzsa herceget, és kedvesen hátba is csapkodja. – Gnamas barátom nőjét csak az ő személyes kérdésére adjuk oda, mondjuk a páncélos medvéknek! Igaz, fiúk?

– Teljesen igaz, Anup. Azok úgyis mindenféle trágát megesznek, például vámpírt is! – helyesel a trónörökös.

Hát ezért minősül különösen veszélyes hulladéknak a páncélos medve-retyó tartalma? Néhány bolygón komoly pénzt adnak, ha egy toi-toi budit, amit a vasas macik használtak előtte, felteszel a szállító járműre. A jó stalker holtig tanul.

– Nagyon boldoggá tesz bennünket, halandókat meg hasonlókat, hogy Isteni Fényességed is megtekinti szerény alkotásunkat. Fáradjon fel esetleg a peronra! – I. Graun hangjából könnyű kiérezni a gúnyt, de nyugodtan megengedheti magának. Jön is a felelet.

– Ha még egyszer lefényességezel, én a fejedbe húzok egy szemafort! – közli finoman ez az Anup, miközben felmászik a peronra. Érdekes figura, és nem csak a feje miatt. Valaha Anubisz néven is futott, amint egykori egyiptomi sakálisten, pedig nem volt ő sem egyiptomi, sem sakál. Annál inkább volt kelta és farkas! Egykor még Morrigan küldte kiskölyökként cserediáknak az egyiptomi kollégákhoz. Mibe, hogy ezt már kevesen tudták, tudják róla. Igaz, a bolygó, ahol ez történt, azóta áldozatul esett a technikai fejlődésnek. Egészen pontosan fogalmazva moslékká lett bombázva az úrből. A túlélők, mint ő, meg szétfutottak a világegyetemben. Jelenleg a mi drenyánkon ténykedik, igaz, azt nem tudom, hogy miért is tartjuk?

– Mozdonynak lenni fárasztó! – közli velünk.

– Főleg, ha ugye valaki ész nélkül kolbászol a sínek között, Anup – világosítja fel I. Graun, közben felénk mutat. – Nézd meg, attól, hogy valaki az ókori mediterrán mitológiából származik, még lehet a járdán is mennie!

– Én nem vagyok mediterrán, tehát nem számítok. A Magyar sem számít, ő pont olyan vonat-izé, mint maga, szóval ismeri a deszkákra szegezett vasrudak mentén követendő vallási szertartásokat. A Skót pedig csak azért nem bújik át a vagonok között, mert amekkora marha, még fel találna borítani egyet-kettőt!

– Úgy érzem, valaki a kelta származását kihasználva simán beszólogat neked! – világosítom fel a Skótot.

– Tudom, Asterios, de mivel a blöki is kelta, ezért nem verem meg! Esetleg a vonat alá rakom a fejét.

– Kifejezetten úriás, felföldi viselkedés. Anup, te pedig igazán megvárhattál volna bennünket is! A hang gazdája és egy másik jóember a lehető legnagyobb bénázással jutnak át egy tartálykocsin. Ugyanis jármű létráján először felmászunk annak tetejére, majd ezen az oldalon le. A farkasemberünk meg is jegyzi:

– Eltévednétek a vagon alatt, vagy mi van?

Kezet nyújtok a két új jövevényünknek, így segítve nekik feljutni a peronra. A két jómadár amúgy nem más, mint Csatacirkáló Sean, és Mac'Erra. Sean barátunk állítólag kalóz volt egykoron, viszont egyetlen teljesen emberivé tett kibernetikus műkeze van mindössze, nem ismeri az általam kalóznak vélt káromkodásokat, nem szereti a rumot, illetve más szeszes italokat és teljesen civilizált a megjelenése. Milyen bolygón vagy csillagrendszerben számít kalóznak az ilyen? Ennek ellenére pótolhatatlan szerepet játszik a drenyánkon. A másik úriember meg viking hagyományörzőnek tűnik a szőke szakállával és hajával. Gyenge próbálkozás, mert két macskafüllel és egy igazi kandúrfarokkal van felszerelve a srác, jelezvén, hogy ő sem ember, hanem catmor. Egyébiránt ez a Mac'Erra az űrvadászok parancsnoka a hajón.

– Jól van, hölgyeim! – nyúl elégedetten a félork a derekán lógó kis kommunikátor felé, miközben az utoljára érkezettek is üdvözlnek mindenkit, és végig néz a csapatunkon. Hát, fasza gyerekek vagyunk, ezt tényleg meg kell hagyni, igaz, a pólókról, a bőrdzsekikről, a mindenféle nadrágról és csizmáról inkább juthat az öregnek eszébe egy csapat eltévedt fesztiválózó, vagy egy kocsmái drukker-team, mint a Galaxis egyik leghíresebb zsoldos csapatának válogatott díszpéldányai.

– Kocsisort elhúzni! – ad parancsot Graun, és egy energiacellás tolató mozdony máris elhúzza a mögötte álló néhány csikos személykocsit az útból. Azt a KU...TYA!

Mert tényleg egy jókora páncélvonat terpeszkedik a fejedelem háta mögött, tíz kocsival, talpig vasban, közepén a mozdonnyal, ahogy illik az ilyen vonatoknál.

– Hú, az anyját, ez ám a gépezet! – ismeri el a látottakat Mac'Erra.

– Jó hobbi ez az egy-egy méretarányú modellezés, csak sajnos eléggé drága természetű! – fejt ki a trónörökös.

– Igazi páncélvonat – mondja büszkén I. Graun. – Igazi, nem ám hármass vaslemezből kalapált filmes kellék. Illetve, kicsit feljavítottam! Hát jó, valójában néhány eredeti páncélvonat-alkatrész köré van építve. De mit tegyek, egy eredeti nem fért be semmilyen múzeumba! A páncélvadász kocsikat például energiacella és villanymotorok működtetik és nem benzin vagy dízel. A fegyverek is módosítottak, mert lézerek, sugárvetők. A tarackokhoz nem akadt megfelelő lőszer, ezért 120-as automata aknavetőkre lettek cserélve... A mozdony előtt, az egy pajzsgenerátoros kocsit. Kerámia és titánpáncél. Szóval látjátok, egyik ismert galaxisban sem kaphatná meg az „old timer” jelzést. De a mozdony az igazi gőzös!

– Milyen vonat volt az eredeti? – kérdezi Anup. Én közben túlteszem magamat az első vizuális orgazmuson, becsukom a pofámat, és felelek a félork helyett.

– Egy BP-44 típusú német! A mozdony az... talán az is német, igaz, az eredetieket BR.57 teher vagy BR.52-es hadimozdonyok vitték. Ennek más a tengely-elrendezése – nézek át gőzös oldalára szerelt, a kerekeket és a rudazatot védő páncéllemezek nyitott ajtóin. – Ez egy 1D1 elrendezésű gép, vagyis egy Mikádó!

– Szép lövés, Asterios – néz rám a félork. – Ez egy 41-es, méghozzá egy Reko modell.

– Azt hiszem, definiáltuk a fiús hobbi fogalmát – közli Csatacirkáló Sean. – Ez aztán, gondolom, kevés nőt érdekel! – Közben kissé rácsodálkozik a nagy gyerekké vált minotaurusz bikára, aki teljes erővel fényképezi a több száz tonnányi vasat. Azaz rám...

– Nem tudom. Tatjana szívesen megnézné – jegyzi meg Gnamas.

– Aztán elmondaná, hogyan küzdött meg eggyel a II. Világháborúban egy Té-akárhányással vagy egy IL-nemtomhányással! – évődik vele Samat.

– Hát, szögezzük le, én utálom a vérszívókat, de a sógornő ezeregyszáz évig egy birodalom minden háborúját végig harcolta – teszi hozzá Sanclar. – Nem egy elveszett kislány!

Egymásra néznek az apjával, az öreg bólint, igen, ebben igazat ad az elsőszülöttjének.

– Kei, az én kitsunitám meg fogja nézni, legyetek egészen biztosak! – morogja Anup.

– Mirr'age cicus is megszemléli! – teszi hozzá űrvadász-pilóta kandúrunk.

– Ha kisebb lenne a mozdony, a lányok nyakörvet tennének rá és megsétáltatnák! – Skót barátom szavai jól tükrözik a minotaurusz lányokra időnként rátörő jaj-de-cuki-gép-mániát. Nem akarom a bajtársam kedvét szegni azzal, hogy eláruljam, keskeny nyomközű vasutak is vannak a világon. Graun papa közben közelebb int bennünket, hogy szemléljük meg a szerelvényét. Én a mozdonnyal kezdem a nézelődést, látom, hogy befűtés alatt van a masina, fűjtatva termeli a gőzt. Az öreg felinvitál a mozdonykonyhára, nem kell kétszer mondania. Kissé nehezen bújok át az ajtón, és emberként egy mozdonyátor is tágasabb meg főleg magasabb volt, de valahogyan elférek pár fotó erejéig.

– Látom, nem örül a legkisebb királyfinak és a vámpír knyazinának – mondom neki, miközben az öreg és egy kobold gépészkednek egy kicsit.

– A vámpíroknak egyik bolygón, egyik világban sincs jó hírneve! – I. Graun a gőznyomást, és a kazán vízállását ellenőrzi. – Mondjuk, a nőszemély elsőrendű harcos, aki nem ragadt le a kardnál, kiváló intrikus, és ha akarna, sem tudna ártani Gnamasnak. A fiam a „vőlegénye”. De ez a vérszívók szemében nem egyszerű házastársat jelent! Ha egyszer egy nemes vámpír megleli a vőlegényét, vagy az aráját, akkor bármit megtenne érte. Élni sem tud nélküle.

A bolygónk fölött pedig nem veheti át az irányítást, mert egyetlen félork vagy ork törzs sem fogadná el, de a dinasztia, a fiam legjobb támasza lehet. Azt, hogy milyen jó és kemény harcos, még egy betonfejű ork hadifőnök is belátja!

Bólintok, és Graunnal együtt lemászom a mozdonyból. A fejedelem kritikus szemmel néz egy orkot, aki egy kis olajos kannával a kerekek és a hajtórudak körül ténykedik.

– Ugyan már, felség! – kezdi a Skót. – Most komolyan úgy véli, hogy a legkisebb királyfi meg Tatjana knyazina a legfurcsább pár a környéken?

– Ki a legfurcsább pár? – érkezik meg Mac’Erra. – Mert kötve hiszem, hogy Graun bácsi fia és a csaja lennének. Mert akkor mit szól Anuphoz, a nagy marha kelta farkashoz, meg a Keihez, aki kitsune, azaz rókadémon lány?

– A sokfarkú lány nagyon ügyes, illetve ázsiai létére egész magas és bögyös! – vigyorog Graun.

– Anup szegény bolond, de nem vak vagy hülye. És ő nem a fiam!

– Az kellene még csak a kavardáshoz! – nézek a félorkra. Az öreg szeretetteljesen veregeti meg a mozdony masszív hengeröntvényét. Tovább sétálunk, először kívülről szemléljük meg hatalmas páncélos gépkígyót. A mozdonyt, mint ahogyan már mondtam, középre fogták be. A gép orránál egy másik szerkocsi helyezkedik el, erre a tenderre szerelték jelenleg a pajzsgenerátort. Előtte egy löveges kocsi, forgatható toronnyal és tábori konyhával. Az előtt egy gyalogsági páncélkocsi, majd jön még egy löveges kocsi, a már említett toronnyal, plusz egy négycsövű légvédelmi gépágyúval ellátva. Mindezek előtt egy rámpás tankszállító vagon foglal helyet, melyre egy felderítő harckocsit tettek fel. A rámpa felőli részén pedig egy páncélvadász vagon kapcsolódik hozzá. Ennek van a legegységesebb kinézete, mivel az eleje ekevas formájú, továbbá egy rendes tank tornya forog a tetején, mögötte szintén egy négycsövű gépágyú erősíti a fegyverzetet. És hogy vicces legyen a dolog, a mozdony után ugyanez megismétlődik! Az egész szerelvény majd 150 méter hosszú lehet.

– Hogy a búbanatba látott a mozdony vezetője bármit is, ha ennyi minden volt előtte? – kérdezi Mac’Erra. – Még egy első ablak sincs azon a lokomotívon!

– Szerintem itt elől, a tankelhárító kocsiban ült még egy vezető, telefonnal össze volt kötve a mozdonnyal, így irányította a masinistát. Vészfékezni is lehetett innen. Illetve, ennek a páncélvadász kocsinak volt saját meghajtása, önállóan is képes volt menni. És ha szükség volt rá, akkor a kuplungot szétoldva leálltak a vonatról, így a mögöttük lévő rámpás kocsiról le tudtak hajtani a felderítő tankkal – olvastam én azért pár dolgot erről a vonatról.

– Valaki rendesen megcsinálta a házi feladatát! – mondja a Skót.

– Igazából egyfajta távvezérlés is volt a mozdonyhoz – hallom a trónörökös hangját. – Fékezni és gázt, izé, gőzt adni is tudott a segédvezető előlről a mozdonynak.

– Így van fiúk – érkezik meg Graun fejedelem. – Úgynevezett ingavonati technika, már a háború előtt tesztelgették.

– Már ezen is alkalmazták? – kérdezem Graunt, közben Mac'Errával felmászunk az ekevas-orrú vagonra. Bólogat. Innen látom, ahogy a többiek is megszállták már a szerelvényt, Anup például az egyik légvédelmi gépágyú mögött feszít.

– Na, kivonatoztad magad? – egy nagyon ismerős hang szól hozzám a peronról. – Gondoltam, hogy jobb lesz nekünk ide jönni, mert téged most az öreg Isten sem hoz el az állomásról!

Leengedem a fényképező gépemet és lefelé pillantok. Graun fiai állnak a peronon, és két nő tornyosul föléjük olyan kétszázharminc centi körüli magassággal. Az egyiküknek gesztenyebarna színű haja van, és valami meghatározhatatlan színű szeme. Ő Lexana, a Skót felesége. A másik, inkább szőkebe hajló hajzatot visel, pár barna csíkkal, és gyönyörű zöld szemekkel néz felfelé a vaskaszúra a cowboy-, akarom mondani, a cowgirl-kalap alól.

– Még egy métert sem mentünk, Cat – közlöm a szerelmemmel. – Feljössz, kicsim?

– Kicsim? – kuncogja Samat herceg. – Kicsim? Jó, hát persze! – A lányok szigorúan néznek rá, tehát elcsendesedik.

– Akinek nincs állandó nője, az inkább hallgasson! – mondom Gyökér királyfinak.

– Megkaptad, bátyó! – csapja hátba Gnamas. – Még mindig fájnak a múltkori aranykreditek, kicsim? – Samat morog valamit.

– Szia, lady Lexa – vigyorog a skót, és felteszi a feleségét a tankszállító kocsi oldalára.

– Gyere, nézd meg a felderítő tankot! – invitálom Catet. – Az neked is tetszeni fog, és egerek sincsenek. Ugye Graun bácsi, nincsenek egerek a tankban? – közben a nagy szőrös fülem hegyéig vörösödök. A hercegfiúk és a Skót is röhögni kezdenek. Cat mérgesen néz rám és idegesen csap egyet a tehénfarkincájával. Graun a fejét rázza.

– Lemaradtam valamiről? – érdeklődik Mac'Erra.

– Nyugi, majd megmutatom – feleli neki Gnamas.

– Mert ti ugye nem féltetek semmitől? – menti meg a helyzetet Lexana, a boszorkány. – Te meg szépen mássz fel a Magyarhoz, és nézzük meg a tankot, mert tényleg cucci!

Cat tehát végre kezét nyújt, és hagyja, hogy felhúzzam a szerelvényre. Megölelem, jól esik éreznem a szíve dobogását, meg persze a mellkasomhoz simuló kebleit is.

– Jó, jó elég lesz! – duruzsol Cat. – Hé, Lexa, azt nézd! Jól van, engedj már el, én is szeretlek!

A csajok nagyon felélénkülnek, még az elemi óvatosságról is elfelejtkeznek, Lexa szarva például összeakad a Skoda tank ágyúcsövével. Jaj, a kapaszkodó korlát és Cat pataszerű lábfejének a találkozása nekem is fáj, szerencsére csak a látvány miatt. A jelenség okozója két normál, vasúti póre kocsi, amelyet egy tolató mozdony vontat el mellettünk. Az egyik lapos kocsi egy felderítő páncélautót toltak fel, a másikon pedig egy VW Kübelwagen terepjáró és egy öreg háromtonnás teherautó trónol. A csajok úgy nézik a Kübelt, mintha máris azt tervezgetnék, hová kössék rá a nyakörvet a sétáltatáshoz. Oké, Cat szerelőként dolgozott a bolygólyán, mielőtt találkoztunk, de Lexa, a boszorkány?

– Ezzel teljes a vonatom! – mondja elégedetten I. Graun. – Ha sikerül még némi gőzt fejleszteni a mozdonyban, akkor a tologép segítségével meg is járatnánk a drágát. Természetesen én a mozdonyban leszek! Tudom, hogy nem illik a vonathoz. Először is, ez egy 41-es. De nem az eredeti, világháborús változat! Hanem a Reko modell, amilyeneket a hatvanas években építettek, új kazánnal. Van nekem elég tapasztalatom a kraut vasparipákkal, ennél sokkal bonyolultabb gépekkel is – néz a gőzös felé a félork.

– Tapasztalatod? – jelenik meg egy páncélkocsi ajtajában Anup. – Mozdonyvezető voltál, felség?

– Az is, de inkább fűtő – feleli Graun. – De elsőrangú fűtő! Azon a helyen az ismert galaxisokban, ahol a legtöbbet tudják a gőzmozdonyról.

– Na, a Papa mindjárt vetítést tart! – a trónörökös nevet egyet, viszont láthatóan közelebb húzódnak a testvéreivel az apjukhoz. – Akkor elmeséled nekik is?

A vén kalandor a mozdony felé pillant, hallgatja a gép szuszogását, ahogy dolgozik a segédűvő.
– Hol volt fűtő, Graun fejedelem? – érdeklődik Csatacirkáló Sean. – Az asszony úgyis tudni akarja, ha már összefüstöljük a fél hajót, pedig egy úrhajón fontos dolog az oxigénszint és a légcseré! Elszívók ide vagy oda...

– Theresa úrnőnek természetesen igaza van! – feleli a félork. Igen, Theresa, az Úrnő, a csillagdrenya nem csak a hajónk, a vezérlő mesterséges intelligencia, hanem egy ki tudja, hány százalékban kibernetikus nő is. Ő Csatacirkáló Sean, az álkalóz *asszonya*. Furcsa, nem?

– Hogy hol voltam fűtő? – mondja fennhangon I. Graun. – Hát, természetesen a Pokolban!

– Pontosabban – néz megdöbben társaságunkra – egy olyan bolygón voltam, amelynek több párhuzamos létsíkja van. Az egyiket hívhatjátok akár Pokolnak is, olyan barátságos hely, bár akinek jobban tetszik, annak legyen Alvilág. Rendes nevén a Sárkányok síkja.

Leültetjük magunk mellé a lányokat, és megjegyzem:

– Várjunk, most jön a „Réges-régen egy messzi-messzi galaxisban”!

– Nem, Magyar, az én filmem nem így indul. Bár valóban nem tegnapi történet, hanem van már százötven éves is, de ebben a galaxisban történt, egy nem túl távoli bolygón, aminek a neve Terra Tizenhárom.

– Az csak néhány parsec ide – jegyzi meg Mac'Erra.

– Így van, fiam. Nem véletlenül lobbiztam ki ezt az útirányt. Jobb helyet keresve sem találánk, hogy megjárathassuk a vonatunkat, ráadásul van ám ott nekem egy igen jó barátom is – ennél a szónál I. Graun alig láthatóan meghajtja a fejét. Vagy ez csak nekem tűnik így?

– Mi a neve? – kíváncsiskodik Lexana.

– II. Belagor király, az Alvilági sík, a Sárkányok síkjának egyik ura. Vagy, ahogyan hívták, a Masiniszta. Sok időt töltöttem ott tengelyen. Azaz mozdonyon szolgáltam. Utána is tartottunk a kapcsolatot, igaz, olyan húsz éve nem hallottam róla, de hát mi az egy sárkánykirály életében?

– Te ismerted a Belagorokat? – néz rá döbbenten Lexana.

– Az alakváltó sárkánydémon Belagorok? – emeli fel a fejét Anup is. Valami fasza gyerekek lehetnek, gondolom, még ha nekem a földi stalker életemből nincs valami jó véleményem arról a pár sárkányról, akik a bolygómon rontották a levegőt.

– Ők azok – bólogat I. Graun. – Valójában a sárkánydémonok igen kemény teremtmények. Főleg, az olyanok, mint Belagor, a második ezen a néven. Mondjuk az egész sík durva hely, de az tag értett hozzá, hogyan lehet kihozni a maximumot bármilyen területről. Van amúgy némi emberi lakosság is. Egy másik létsíkon meg csak emberi lények élnek, technokraták, a bolygó már az űrkorszak hajnalán tart. A harmadik létsík egy csóró, szárnyas tündedinasztia lakóhelye, akik az űrjáró nemes tündék távoli pereputtya, továbbá ember- és vámpírszolgáik otthona. Buták szegények, mint egy betonkocka, de a rokonság az rokonság, tehát adtak nekik egy bolygónyi dimenziót némi talpnyalóval.

– Olyan kedves vámpírok, akik rögtön sikoltva hamvadnak el, ha meglátják egy sugárvető torkolattüzét? – érdeklődik a középső Graun fiú.

– Nem tudom, fiam. Ne felejtsetek el, hogy csak Gnamas öcsédet akartuk meglátogatni a bolygón, ahol együtt lakott ezzel a Tati knyazinával. Csak véletlenül akaszkodtunk össze a helyi vámpírokkal, és ha nem kódorognak arra a tünde hajók, akkor nem pusztult volna ki a fél planéta sem.

– A tünde síknak nem örülök. Mi van, ha nyakunkra riadózzák az űrjáró rokonságot, például Malkin császár hajóhadát, vagy valamelyik törp Bányakirályt? – rázza meg a fejét Mac'Erra. Ja, hát az említett tagok mind kellemetlen meglepetéseket tudnak szerezni, tapasztaltuk már.

– Azért nem olyan sötét a helyzet – gondolkodik el a félork –, a bolygónak két holdja van, hatalmas kanyonokkal a felszínén, majd megállunk valamelyik takarásában. Ahhoz nincs saját technikájuk, hogy kiszúrjanak egy csillag-drenyát, ráadásul a síkok között csak pár átjáró van, illetve nem akarjuk a több százezres teljes legénységet a bolygóra zúdítani, ugye?

– Nem, dehogyan is! – válaszol Sean. – Mindenesetre most ne ezen agyaljunk, hanem halljuk végre azt a fűtős sztorit!

Négy félork harcos behoz még néhány állomási vaspadot, hogy uralkodójuk és hallgatói mind leülhessenek.

– Szóval... – kezd bele I. Graun.

Szikrák. Szikrák szálltak a fagyos, téli levegőben. A fűstszekrény ajtó hegyes kúpja, illetve az ék alakú mozdonyátor szinte vágta az egyre sűrűsödő sötétséget, a négy hengercsoport ütemesen nyeldekelt és köpködte a gőzt, a masina orrára szerelt függőleges, pajzsforma lemezek pedig felfelé terelték az öblös kéményen kiokádott füstöt, kormot, és a szikrákat. A hat, embermagasságú hajtókerék ellenállhatatlan erővel tapadt a sínre. A mozdony, mint fekete őszállat kúszott előre az emelkedőn, elöl egy hótoló-kötény, de egészen idáig nem volt rá szükség. A vasparipa három izzó lámpaszeme egyre feltűnőbb fénykévét vetett előre. A fűtő, vagyis jómagam, valamint a kisegítő lapátos koboldfiúk keményen dolgoztunk. Profi módon tüzeltem. Azaz minden lapát szén előtt nyitottam a kazán hatalmas torkát, majd utána be is csuktam. Ennek az a lényege, hogy minél kevesebb hideg levegőt engedjünk be a kazánba ráüzelés közben. Szerencsére a mozdonyunk egy modernizált német 18.3-as volt, csaknem teljesen zárt mozdonyátorral – amúgy ilyen hidegben majd lefagyott volna a fülünk. Így inkább melegünk volt, csorgott a víz a hátamon, de tettem a dolgomat. Másra nem is nagyon lehetett volna bízni ezt a mozdonyt – nem adta volna senkinek Belagor, a „Papa”. Ezek a bonyolult, négyhengeres kompaundok sok törődést igényeltek, a nem megfelelő személyzetet lerázták, mint kutya a vizet. Mit számított nekik, hogy az illető mekkora dinasztia tagja! Persze, nem csak a fűtő érdeme mindez, ugyanis az én vezérem, azaz masinisztám olyasvalaki volt, akinek a kezei között a Pokol legvadabb vasparipája is meghunyászkodott volna!

Scarletnek hívták, és Belagor nagyúr unokája volt, továbbá nő, már csak a három értetlenül pislogó hercegi sarj kedvéért elmondva. Szürke szeméből intelligencia sugárzott, vörös haját megfelelő kendővel fogta össze - hát valahogy a két, néhány centis, elegáns szarvának is hely kellett. Denevérforma szárnyainak váza olyan halványszínű volt, mint a bőre, a szárnyhártyák pedig pirosak, és az egésztest családi tetoválás díszítette. Igaz, hogy ebből látszott most a legkevesebb, mert szorosán a hátára húzta, hogy ne zavarja. Volt még egy hosszú, vékony farkincája is – ne röhögj, Samat - amit a bal lábára tekert hasonló okból. Nem, kedves fiúk, nem volt 37 kilós, inkább a hajónkon nagy tömegben előforduló magas, „thicc” típusú, de helyes fiatal nő. Igen, ilyen testfelépítéssel csak olyan járművel lehet száguldozni a nagymenőknek, amit állva kell vezetni! Például, gőzmozdony, hajó, csillagromboló, stb. Ha meg figyelembe vesszük a tűz- és a sárkánydémonok közti baráti viszonyt, akkor a gőzösök, ezek a galaxis szerte elavult, pompás gépek voltak számukra a természetes választás. Volt is annyi vasút a Sárkányok síkján, hogy a máshonnan odatévedt utazók majd a nyakukat törték a sínekben!

Szóval ott állt Scarlet hercegnő, egy kényelmes, kopott bőrcsizmában, nadrágban, és egy – örüljetek, fiúk – olyan fűzős felsőben, amit arrafelé a legtöbb csaj hordott. Minden ellenkező híresztelés ellenére a tűzdémon, illetve a sárkánydémon nők alapvetően nem lotyók, általában egy életre keresnek párt... Persze, mielőtt megtalálják, szabadok, szóval a hozzám hasonló, félork csirkefogók nem élnek cölibátusban arrafelé. Igen, én is együtt laktam egy tűzdémon lánnyal! Különben is, eszembe sem jutott volna, hogy kikezdzek Scarlettel. Tudjátok, Belagor unokáját szinte a lányomnak éreztem. Hát, ezért is kerülhettem egy gépre vele. Ennek ellenére irigyelni lehet azt a sárkányfajzatot, aki majd Scarlet pasija lesz – legyen ám vér a pucájában, mert a kislányban az egyik legősibb tűzokádó dinasztia vére folyik. Másképpen fogalmazva bárkiből ki fogja majd verni a fekáliát, ha megtanulja, hogyan uralja és használja a kapott erejét. Szóval, Scarlet rám nézett, én pedig kissé lassabb tempóban újabb adagot dobtam a kazánba. Kinyitotta az oldalablakot, amitől erősebb huzat száguldott át a vezető álláson, a kazán torka szinte jajgatott, és ahogy a tűz megvilágította a hercegnő kedves, de komoly arcát, a legtöbb

keresztényben azonnal felrémlt volna a pokolba dobott, elkárhozott lelkek vinnyogásában gyönyörködő ördög képe. Szerencsére, jómagam materiál-buddhista vagyok.

Scarlet ki is nézett az ablakon, én szintén kinyitottam a saját oldalamon lévő, és kihajoltunk. Ugyanis, elektronika nélkül és ekkora orral, mint egy gőzső, néha elég volt észrevennünk a jelzőket.

– Szemafor, szabad! – kiáltotta Scarlet.

– Szemafor, szabad! – nyugtáztam a jelzést.

A hercegnő meghúzta a gőzsíp fogantyúját, aztán enyhén állított a szabályzón. Szemmel a négy henger töltését és a nyomásmérőket figyelte, hegyes fülével elégedetten hallgatta a gépe lihegését.

Hátunk mögül egy másik mozdony sípolt élesen. Ugyanis egy MÁV 601-es fűjtatott a nyomunkban, egy hatalmas, hat hajtott tengelyű, Mallet gépezetes mozdony, átépített, öttengelyes szerkocsival. A keleti acélbika egészen megközelített bennünket, nem is csoda, a mi 18.314 Pacificunk az emelkedőn jobban vesztett teljesítményéből, mint a korabeli Európa legerősebb hegyi mozdonya. A 601-es ráadásul alig vontatott valamit.

– Félpernyi pihenő – mondta Scarlet. – Váltást, Graun bácsi?

– Köszönöm, nem. Remélem, nem futunk bele egy hótorlaszba! – jutott az eszembe.

– Én is. Ez a vonat is jókor feküdt meg – nézett Scarlet az utánunk kígyózó tucatnyi elegáns, angol gyorsvonati kocsira.

– Még jó, hogy az öreg HG papának megvan a felséges nagyapja száma – töröltem meg a nyakamat.

– Igen, az tiszta szerencse. Nem is csodálkozom a törtéteken! Egyáltalán, hogy bírja ezen az emelkedőn felhúzni a szerelvényt a Roxfort mozdonya? Az egy jóval kisebb 2C gép, nem csoda, hogy kinyírták szegényt. Homokoljon egy kicsit, Graun bá, ha megcsúszunk ezen a sunyi, hosszú emelkedőn, még az én 18.314 mozdonyom sem fog tudni elindulni! – nézett rám az okos, szürke szemével.

Már tekertem is a kézi kereket, ezzel homokot szórva a meghajtott kerekeink és a sín közzé.

– Szerencsére itt jön mögöttünk az extra tolóerővel a kedves bátyja. Húzzák a döglött Roxfort Castle-t, plusz egy háló- és egy postakocsit, továbbá egy póre kocsit a kőóriásokkal. Igaz, csak törpe kőóriások, olyan húsz tonnásak lehetnek a srácok. Ja, van egy hóékénk, illetve Adalbert úr volt olyan előrelátó, hogy hozott egy további személykocsit, mert HG bácsit is tennünk kell valahová, ha megint felöntene a garatra! – mondtam nevetve, és újra megfogtam a lapátot.

– Hát, legalább elmondhatják a varázslótanoncok ott hátul, hogy akad egy kis izgalom az úton – nézett újra előre, majd a műszereire a hercegnő.

– Estére majd a Roxfortban pihenünk – igazítottam meg a sapkám. – Esetleg HG koma lát vendégül bennünket.

– Erősen jó söre van az öregnek – közölte az egyik kobold segédfűtő, ahogyan némi szemet tolt előre a szerkocsiból.

– Erősen hülye állatkái is vannak – tette hozzá társa, és egyben testvére. – Engem a múltkor ronggyá nyalogatott egy 90 kiló körüli, „bébi” ló-fácán keverék.

– Ugyan már Gemel, az aranyos volt – jegyezte meg Scarlet. – Azelőtt Lilith nővéremet zavargatta fél napig egy szerelmes természetű, kamaszodó ukrán villás farkú, vagy micsoda.

– Viszont az a pók, az erdőben egészen jól kártyázik – mondtam. – Olyan rezzentelen pofával tolja a pókert, hú! – azóta sem láttam jobb kártyást nála.

– Az a félelmetes ragadozó, akit NEKEM sikerült halálra rémítenem? – kérdezte Scarlet. – EBBEN az alakomban?

– Hagyd már, kislányom, valami elbitangolt szerzetes a mugli világból biztos telebeszélte a fejét. – és közben egy újabb lapáttal dobtam a tűzre.

– Biztosan meg akarta keresztelni – röhögött a kisebb kobold. – Keresztes pók, értitek?

– De marha vicces vagy, Gekki öcsém – torkolta le a bátyja. – Ha a tűzkezeléshez is úgy értenél, mint a pofázáshoz, már első fűtő is lehetnél!

Ezt hallva levettem a sapkámat, hogy ezúton emlékezzek meg azon szerencsétlen gőzmozdonyokról, amelyeken Gekki lesz az első fűtő. Scarlet csak nevetett, aztán ismét megszólalt:

– Még jó, hogy ebbe a világba is lehet kaput nyitni tőlünk – közben kinyitotta az ablakot. – Most képzeljétek el, hívhattak volna egy olyan mugli dízelkecskét.

– Vagy húzhatta volna HG kisöccse a vonatot! – hallatszott a szerkocsiból.

– Az idén is megyünk abba a világba, ahol az kedves, piros ruhás öreg lakik, hercegnőm? – szólt előre a másik kobold.

– A nagyszakállú? Aki fenn a bolygó sarkvidékén él? Mi is a neve? – évődött Scarlet a csapatával.

– Miki bácsi – feleltem, és újra megtöröltem a homlokomat. – Minden évben, egy bizonyos napon ajándékot visz azon világ gyerekeinek. És mindig meghívja Belagort, sőt gyakran másik uralkodókat is. Nála csináltunk egyszer végig egy különvonatot királyi nagyatyáddal, és apáddal. USA kontinentális vidék – Északi pólus. Egy csomó gyerek hátul, alternatív vágány bűbáj, volt ott minden. A végén közölte az öreg, hogy mi vagyunk a legtökösebb mozdony személyzete. Persze, nem a gyerekek előtt, hiszen nagyon jól nevelt! Viszont állítom, a főkalauz nem a Mikulás bá' sarki csapatából származott, hanem egy amerikai színész volt...

– Állítólag a legéletszerűbb krampuszok vagyunk! – nézett ránk Scarlet. – Ráadásul amióta valaki kitalálta arrafelé a Mikulás-vonatot, azóta nincs ünnep nélkülünk. Kell hozzá szarv, vasvilla meg gőzmozdony. Mondjuk a vasvillát nem értem... de azért vettem egy újat.

– Miért, még mi is kapunk tőle ajándékot – közölte az ifjabb kobold. – Olyan jó seprűt lehet kötni a vesszőcsomóból, amit ad...

– Erasmus bátyám is hogy örült a három vagon szénnek, amit tavaly kapott! Idén se hagyjuk ki! – mosolygott Scarlet, majd óvatosan a kazánhoz nyúlt. Jó meleg fém, de egy sárkánydémónnak fontosabb, mint a műszerei. A vasparipa mintha megremegett volna az érintéstől.

– Vége az emelkedőnek – nézett maga elé Scarlet. – Érezhetően máshogy húz minket a vonat.

A hercegnőre pillantottam. Tudjátok, a Sárkányok síkján, a gőzmozdony vezetését sokan megtanulják valahogy. De úgy kezelni a gépet, ahogyan ez a lány értett hozzá – arra születni kell. Bennem egyébként már többször körvonalazódott, hogy a hercegnőnek indulnia kellene a Loco GP-ben, amelyet az elérhető világok legjobb masinisztái és fűtői számára rendeztek meg a Sárkányok síkján. Igazi pokolbeli körverseny volt ez, de Belagor vagy hússzor megnyerte, ebből kétszer én fűtöttem a mozdonyát. Illetve, a Nagyúr fia is, három alkalommal. De hosszú idő óta nem volt győztes a családból, pedig Scarlet bátyjai mindig indultak, és fognak most is. Szégyenszemre, egy, a kezein járó, szomszéd galaxisbeli volt a bajnok mostanság, valami Rebulka. Rá kellene vennem a hercegnőt, hogy induljunk, vagy inkább Belagort, hogy engedje, és jó volna egy egészen kiváló gőzmozdony is! Jó, lehet, hogy megpróbálhatnánk ezzel a félig áramvonalazott, egészében hegesztett kazánú Pacificcal is. A versenyzők zöme ugyanis Pacificokkal, azaz 2C1 tengelyes gépekkel, vagy Mikadokkal, azaz 1D1 tengelyes masinákkal áll ki a GP-re. Akad még néhány hibbant, aki valami egészen elképesztő méretű amerikai mozdonnyal szerelkezik fel. A versenypálya ugyanis nincs belevésve a fekete, vulkáni kőzetbe, hanem több lehetséges alternatív útvonalon lehet megtenni a kört. Van, ahol a kisebb hajtókerék átmérő és a nagyobb tapadás jobb, és van, ahol csak a szabályzót kell az „ablakba” tenni. Ha jól emlékszem, volt Belagor nagyúrnak egy bajnok-esélyes mozdonya, egy Mikádó, egy áramvonalas V8... Bizony, nyolc gőzhenger, kettesével V alakban egy-egy tengelyen! 19.10 típus volt talán, úgy rémlett. Büszke is volt rá a király, állítólag egyet gyártottak a világon belőle – bármelyik világra is gondolt Belagor. Ha azt meg lehetne szerezni tőle! Mondjuk, vezetni, kezelni nem volna egyszerű azt a dögöt, de hát ki is tudná profi módon megcsinálni, ha nem

Scarlet? Viszont, nem sok időm van a töprengésre, nemsokára itt a GP, és a mozdonyt is ki kell pofozni, főleg, ha évek óta a parajosban, azaz egy mellékvágányon áll valahol.

A mozdony, illetve Scarlet újabb füttel jelezte, hogy egy úttájáróhoz közeledünk.

– Már megint leszeneltél, te hobbit fattyú! – dörmögte az egyik segédfüttő a testvérenek.

– Ha te úgy kaparsz át egy köbméter szenet A-ból B-be, hogy közben semmire nem kerül szénpor, esküszöm, elindulok veled a Loco GP-ben! – hangzott a válasz.

– Beajánljalak benneteket Erasmus bátyámnak? Ő úgyis versenyez! – vetette oda nekik Scarlet.

– Erasmusnak, hercegnőm, ugyanúgy megvan a saját csapata, mint önnek – közölte az idősebbik kobold. – Ha teszem azt, Gekki öcsém indulni szeretne a Loco GP-ben, akkor valami nagy szakmai bravúrt kellene letennie az asztalra, hogy Erasmus bevegye a saját tapasztaltabb legényei közé.

– Igenis vagyok olyan jó, mint Erasmus herceg bármely koboldja! – mondta az öcsike. – Sőt, megkockáztatom, Gemel, hogy te is megütöd azt a szintet!

Ez az! Rögtön bevillant a kedvező alkalom:

– Majd ha most Scarlet úrnő elindul velünk a Loco GP-ben, akkor bemutathatjátok, hogy megütitek-e Erasmus brigádjának színvonalát! – közölte hangosan, majd látszólag hanyagul a saját oldalamon lévő ablakba álltam, hogy figyeljem a pályát.

– Micsoda, indulunk a Loco GP-ben? – hallatszott szerkocsiból, ahogy a koboldok mancsaiban egyszerre megálltak a lapátok.

– Miért ne? Úrnőm, indulunk a Versenyen? – kérdeztem a vezéremet.

– Indulunk a versenyen? – nézett rám Scarlet enyhe csodálkozással, de hirtelen nem tudott válaszolni, mert fennhangon közölte, hogy:

– Előjelző, szabad! – ezt az előjelzőt pont jó helyre rakták.

– Előjelző, szabad! – nézett ki a pálya mellé Scarlet, de én tovább ütöttem a vasat.

– Hallottátok, szájtepők! Indulunk, most mondta!

– Juhhé! – üvöltötték a koboldok.

– Kevesebb gőzt, te vén csirkefogó! Én csak azt mondtam, hogy indulunk a versenyen – kezdte Scarlet.

– Értem én, úrnőm, örülök is neki, meg ők is örülnek! – mutattam a szerkocsink felé, ahol a két szurtos kobold már be is dugta az orrát.

– Nem fog csalódní bennünk, hercegnő! – rikkantotta Gekki.

– Az Alvilág szerelmére, én azt a mondatot enyhe kérdő hangsúllyal tettem fel – nézett Scarlet rám. – Nem pedig kijelentőben!

– Kérem, gyermekem, ne terhelje a szegény manónyi agyukat nyelvtani elemzésekkel... – esdekelttem neki. A koboldok szorgalmasak, ügyesek, de hát egyik sem a tudós klub rendes tagja.

– Nem terhelem, de azt akartam ezzel kifejezni, hogy dehogyis! – közölte Scarlet.

– Hercegnőm, ne vegye el a kedvüket a lapátosainknak, mert elsírják magukat. Továbbá, ha koboldkönny éri a szenet, akkor kitágul, összeropedezik, és úgy füstöl tőle a mozdony, mintha ócska nemezcsizmával fűtenénk... Ha pedig az ilyen manónépség igazán zokogni kezd, akkor annyit bög, hogy térdig érő árhullám zúdul végig a mozdonykonyhán, és a hirtelen jött víztömegetől megvetemedik a kazán hátfala – igyekeztem rémült arcot vágni, miközben ecseteltem a szerintem várható fejleményeket.

– Nekem ne gyere a manólélektani levezetéssel, te vén gazember! Minek is indulnánk a Versenyen? Majd Erasmus képviseli a családot! Sőt, lehet, hogy még Adalbert is nekifut...

– Az egyáltalán nem zárja ki, hogy mi is induljunk – mondtam neki.

– Hej, ha nagyapánk láthatta volna, hogy te avval a buta fejjel addig vitted, hogy rajta leszel a Loco GP nevezési listáján – veregette vállon az öccsét az Gemel.

– Állj, állj – kezdte Scarlet – hát mondtam én, hogy indulunk azon a versenyen? – igazán fenyegetőre próbálta venni a figurát. Elvégre, ha egy leendő sárkánykirálynő nem akar indulni egy versenyen, akkor nem indul, és hogy jön ahhoz egy félork meg két kis kobold, hogy

erősödnek neki! A baj az volt ezzel, hogy Scarlet – uralkodói vérvonal ide meg oda – általában kábé annyira tudott fenyegető lenni, mint egy nagyra nőtt kölyökmacska. Igaz, enyhén elvörösödött az egész nő, elvégre, ha bepipultak, a sárkánydémonok bőrszíne a testük oldalán és hátulján sötét narancsra vagy vörösre váltott, és durván megnőttek a karmaik, a szárnyaikon lévő kapaszkodó-körmök és persze a szarvuk is, továbbá nyersebbek lettek a vonásaik. Még a testmagasságukat is meg tudták növelni! Mindez elég fenyegető látvány volt azért, ha pedig egy ilyen lény igazán felrántotta magát valamin, akkor szabályszerű sárkány lett belőle, de akkora, mint egy közepes bombázó!

Szóval, valamilyen módon Scarlet is megpróbált egy kis erőszakkal ráijeszteni az erősödő, értetlen bandánkra, csakhogy amint meglátta a kisebb kobold arcán a leginkább egy kölyökre emlékeztető ijedt csalódottságot, egyből elment a kedve a démonosdítól. Én meg a másik kobold túl jól ismertük már a hercegnőt ahhoz, hogy komolyan vegyük. Nagyon jó szíve volt a csajnak, egyből meg is bánta, hogy ráijesztett a kisebbik lapátosára, úgyhogy gyorsan vissza is alakult. Nem, nem a harc, a vívás, a bunyó, a tűzokádás, a „kiből lesz randább sárkány” átalakulás volt az ő stílusa. Persze, a bátyáitól ragadt rá valami a harcművészet, csúnyábban mondván az erőszak alkalmazásának tudományából, de Scarlet napjait – ha nem imádott gőzösei körül ténykedett – akkor zömmel a Sárkányok síkjának történetét feldolgozó könyvek meg a mindenféle világból szerzett más komoly olvasmányok tanulmányozása tette ki.

– Most akkor nem indulunk... hercegnőm? – kérdezte bizonytalanul a kis Gekki.

– Tulajdonképpen... – morogta Scarlet és dugattyúk töltését szabályozó csapok állását kezdte tanulmányozni.

– Nem mondott semmi ilyet, te ütődött – fogtam meg a lapátom nyelét és már fel is vettem egy adag szenet. – Szégyellhetnéd magadat! Talán azt hiszed, Scarlet úrnő megijed a saját bátyjaitól meg egy rakás földönkívüli salakvitétztől? Hogy nem tud úgy mozdonyt vezetni, mint ők? – és ahogyan a vezéremre sandítottam, láttam, hogy ez betalált... Mert bizony, Scarlet nőből volt, csak volt benne egy egészséges adag hiúság, erre nyugodtan rájátszhattam. A hercegnő úgy megszorította a szabályzón a rézfogantyút, hogy elfehéredtek az ujjai. Ahogy pedig kinézett a mozdonyátor első ablakán, folyékony ezüstként villogtak a szemei.

– Na gyere, öcsém... – kezdte az idősebbik kobold és a testvére vállára tette a kezét.

– Főleg, mert ha a versenyen is csak a szátok fog járni – nézett vissza a csapatunkra a hercegnő, és már mosolygott –, akkor a végén még legutolsók leszünk. Azt meg nem szeretném, úgyhogy kapjátok össze magatokat! Lényegében kezdhettek a felkészülést, mert elég harmatos az eddigi teljesítményetek! – tette hozzá, és nagyot sóhajtva kihajolt az ablakon.

– Mihaszna banda, most meg mit néztek! – förmedtem rájuk – Előre a szert! A szerkocsi hátuljában még az égig ér, itt elől meg csak a port kapirgálom. Így akarjuk megnyerni a versenyt a hercegnőnek?

– Gyerünk, Gekki, kapd össze magad! – és a koboldok már el is tűntek a szerkocsiban.

Scarlet gondolkodott. Az ívben ösztönösen hátranézett, a vonatra, megvolt mind a tudatnyi kocsi, ablakszemeik vidáman fénylettek a fehér dombok között; majd előre, a keresztfej ütemes ingását figyelte, és nagyot szippantott a hús levegőből, aminek nem is annyira friss, mint inkább fáradt gőz, füst és olajszaga volt. Ősrégi sárkányvérű volt mindkét szülője, de mégsem érezte magát semmiben különlegesnek. Nem volt nagyon erős, nyomába sem ért Belagor nagypapának, nem volt rettenthetetlen kardforgató, mint az apja Rajnald, vagy a bátyja Erasmus. Sem revolverhős, mint Adalbert, a másik fivére. És nem volt olyan hihetetlenül szép sem, mint a nővérei, Lilith és Cara, úgy egyáltalán a többi nőt a családban mind szebbnek tartotta. Egy dologhoz viszont, úgy érezte, hogy Scarlet, a szürke kiséger is ért – ez pedig a lokomotív! És be fogja bizonyítani! Első aligha lesz, de a fiúkat hagyja, ez biztos! Enyhén kinyújtotta a szárnyát.

– Jól van, nagyszájúak, küldjük meg a vonatot! Az utolsó emelkedő ott jön a híd után, fel kell húzni 400 tonnát! Hátról kapjuk a szelet hozzá! – és megrántotta a gőzszípot. A 18.314-es Pacific vidáman füttyentett az éjszakában. Láttam a kis hercegnő arcán, hogy tetszik neki az

ötletem. Most akkor még annyi lesz a dolgom, hogy úgy adagoljam be a felvetést Belagor nagyúrnak, hogy ne csapjon agyon. A szerkocsinkban ez alatt ismét csiripelni kezdtek a koboldok.

– Ha továbbra is csak a szénkupac formáját csodálad, bátyó, szólok a hercegnőnek, hogy cseréljünk le téged. Ennél még a jelenlegi csajom is jobb! – Aztán a testvére morgásával mit sem törődve dalra fakadt, valami kedves költőszavakkal megtűzdelt kobold nóta volt arról, hogy se a kérdéses nemi tudatú hobbit, se gyenge értelmű gnóm, se a rövidke hímtagú törp nem ért úgy a mozdonyhoz, mint a kobold lapátos, ezért azok inkább csintalankodjanak a saját szüleikkel, csak az megy nekik...

Az öreg professzor csak intett egyet a pálcájával, mire az eddig szanaszét szálldosó és cincogó viharlám pák rögtön szép sorokba rendeződtek a peron fölött, illetve a vágányok között, hogy kellően megvilágítsák az állomást. Csupán néhány tapasztalatlanabb repülő lámpás okozott pár pillanatig tartó lökdösődést. Mozdonyfűtő sivített az éjszakába, utána nem sokkal egy másik, és máris hallatszott a gőzhengerek egyenletes dohogása. Feltűnt az állomási bejáratnál az expressz három lámpaszeme, de nem kellett vasútbarátnak lenni ahhoz, hogy valaki rájöjjön - nem a szokásos 5972 Roxfort Castle fűjt a vonat előtt, hanem egy nagyobb gép. A diákok fogadására kirendelt kollégiumi előljárókat kicsit meg is zavarta a dolog, főleg, hogy a vonatnak már fél órája be kellett volna futnia. A mozdony fékezett, a szerelvény fékpofái sorra megnyikordultak, és a hosszú acélkígyó szépen, bár hangosan lassított le a peron mellett, úgy, hogy az ismeretlen mozdony a fellépőivel egyenesen a professzor, DD előtt állt meg. Ráadásul egy másik, eddig szintén nem látott mozdony is feltűnt a bejárat jelzőknél.

– Lerobbant az 5972-es, ez egy segédmozdony Belagor fejedelem országából – suttogta egy jobban értesült előljáró a mellette állóknak, közben fejével a füstterelő lemezek felé biccentett, amelyekre címert gravíroztak.

– És nem is akárkié! Sárkánydémon család, királyi vérvonal és nő... – közölte halkan egy másik, a címert tanulmányozva. Közben a hátsó szerelvény is befutott, magával húzva a valóban harcképtelen 5972-est. A 601-es a másik vágányra, mellénk gördült be. A diákok megkezdték a leszállást, DD pedig megvárta, amíg a segédmozdony körüli füst és gőzfelhő eloszlik, és a mozdonyátor elé lépett.

– Scarlet hercegnő, köszöntöm az iskolánk állomásán, és fogadja hálámat a gyors segítségnyújtásért! – az öreg professzor, korát meghazudtolva elegánsan meghajolt.

– Magiszter úr, én köszönöm, hogy eljöhettem – felelte Scarlet és egyszerűen leugrott az ajtóból DD-elé. Kissé elzsibbadt, jól esett kinyújtania a szárnyait és legyinteni egyet a farkával.

Persze, ezzel sikerült elérnie némi zűrzavart a leszálló diákság körében, mert a gyerekek zöme még életében nem látott sárkánydémont, legfeljebb mesekönyvben, tehát a csomagok átvétele meg a hintókhöz való fegyelmezett továbbhaladás helyett inkább a szájukat tátották. Különösen a felső évfolyamos fiúk. A felső évfolyamos lányok nemsokára csatlakoztak a gyönyörködéshez, igaz, ennek tárgya nem volt más, mint a jó öreg HG, illetve, a mellette lépkedő Adalbert nagyherceg.

– Látom, HG, téged még mindig megnéznek a nők! – évődött vele a természetesen ördögien jóképű, két méter – plusz a szarvai – körüli herceg. Aztán ő is köszöntötte DD bácsit.

– Még egyszer nem győzöm hálámat kifejezni gyors segítségükért – mondta DD, akinek néhány pillantására a diákok gyorsan rendeződni kezdtek, hogy elhagyják az állomást. – Mégis, mi történt?

– Tönkrement az 5972-ben a bal oldali tolattyú – kezdte Adalbert.

– Is – tette hozzá Scarlet –, a fiúkkal hidegre kellett szerelni a mozdonyt. Tetszik tudni, ez még profi kőóriásokkal is idő, de máshogy vontatni sem lehet a gépet.

– A mugli agy csodálatos alkotásai – nézett Scarlet gépére az öreg. – Reméltem, királyi Nagyapjukat is láthatom személyesen, régen nem járt felénk, persze, Önöknek is nagyon örülök!

Remélem, maradnak egy kicsit nálunk! A gépeiket és a személyzetüket is megfelelő módon ellátjuk.

– Köszönjük – mondta Adalbert –, de ha magiszter úr eljön az idei Loco GP-re, akkor személyesen is találkozhatnak nagyapámmal.

– Lehet, hogy a mozdonyok nem egy öreg mágus világának közepei, de Belagor nagyúr kedvéért szívesen megyek. Önök is indulnak?

– Én igen – bólintott a herceg.

– Én szintén – és Scarlet büszkén felemelte a fejét. Én közben már leszálltam, és nekikezdtém ellenőrizni a hajtórudakat, és olajozni a kis kannából a mozgó alkatrészeket. Szóval senki nem vehette észre, hogy vigyorgok magamban.

– Hugiii! – Adalbert meglepetése teljes volt, de láthatóan örült, mert felkapta Scarletet. – Mikor döntötted el?

– Van annak vagy tizenöt perce is – sandított rám Scarlet. – Erasmus, jól tudom, szintén jön?

– Az legyen az ő baja – legyintett Adalbert. – Nagypapa eszerint nem is tudja?

– Még én is éppen hogy tudom... – ez az ajtóban leskelődő koboldoknak szólt, úgyhogy az öregebbik rögtön neki is állt megigazítani a tüzet.

– Izgalmas verseny várható – nézett a testvérekre, majd HG-ra a professzor. – Kihagynom nemhogy bűn volna, hanem hiba!

– Hagri komám, remélem, még van abból a jófajta söröcskédből, mert ezt meg kell ünnepelni! – kérdezte Adalbert.

– Van hát – felelte HG. – Igaz, a készletet nagyon megvámolta az a múltkori mantikorom, mert szörnyen iszákos volt. A mantikorok alapvetően szeretik az alkoholt, csak nem bírják, ezért egyszerűen le kell itatni őket. Már megint elszóltam magamat... – a profra sandított.

DD-t azonban nem érdekelte a mágikus állatok gondozójának aktuális elszólása. Tisztában volt vele, hogy ha például Adalbert le akar győzni egy mantikort, akkor sör nélkül is megteheti, például simán kitekeri a nyakát, a mágikus kardjával felszeleteli, szétlövi, ledöfi a mérgező szarvaival, esetleg lefújja tűzzel. Egy Belagor-féle öreg ellen meg mantikort küldeni annyira értelmes dolog, mint naposcsibével megdobálni egy duzzasztógátat. Nagyjából...

– Azért meghívhatom önöket vacsorára? – kérdezte DD.

– Azt köszönettel elfogadjuk – felelte Scarlet.

– Csak előtte – vigyorgott Adalbert – muszáj elintéznem egy telefont – és visszaindult a 601-es felé.

– Srácok, hallgassátok meg a hívást, nagy hírem van! – közölte a csapatával Adalbert tárcsázás közben, és kihangosított.

– Mi történt, édes öcsém? – hallatszott Erasmus hangja a túloldalon – Hány kell belőled egy megfeküdt angol mozdony elvontatásához? Előre tudtam, hogy te nem boldogulsz, Scarlet többre jutott volna, ha egyedül megy.

– Szerencsére, bátyó, te egy fasza sárkánygyerek vagy. Már célba értünk a varázslókkal, nem kell idefáradnod. Apropos, még mindig indulni akarsz a Loco GP idei versenyén? Egészen biztosan jó ötletnek tartod?

– Azt hiszed, félek tőled, valamint a Sárkány sík leggyorsabb teherautótól?

– Nyugi bébi, nem úgy gondolja – paskolta meg a 601-es lépcsőjét Adalbert. – Bár nagyon fáj testvéri szívemnek, hogy ennyire kevésre tartasz, bátyó. De az még inkább fáj, hogy végig kell majd nézned azt a hiábavaló erőlködést, ahogyan megpróbálsz legyőzni a család legjobb mozdonyvezetőjét.

– És ki az? – hallatszott Erasmus nevetgélése a vonalban.

– Hát Scarlet, természetesen. Nem is tudom, melyik mozdonyát hozza? Talán a 18.314-et. Vagy a 301.019-et? Vagy a 19.015-öst? Vagy a... habár mindegyikkel nagyon OP hozzád képest, szegénykém. Talán a fatertől elkérem neki a jó öreg Rocketet. Na, szép álmokat, minket vár HG koma söre!

- Izgalmas verseny lesz az idei! – közölte a vezérével a fűtője, egy tűzdémon.
- Igen, azt hiszem – vigyorgott Adalbert. – Olyan gépet választok, amelyeknek tágas sátra van, hiszen a küzdelem minden pillanatát kényelmesen akarom szemlélni!
- Magiszter úr, még akad egy kis dolgunk a gépek körül, ha készen vagyunk, akkor megyünk vacsorázni, és a fiúk HG-hoz is benéznek – közölte Scarlet az öreg DD-vel.
- Igazgató úr, én itt maradok segíteni! – lelkesedett HG. Sokat ugyan nem értünk ezzel a nagyszívű és nagyszájú óriással, viszont mindenféle pletykát meg lehetett tőle tudni.
- Csak nyugodtan – intett prof, és mire észrevettük, egyszerűen nyoma vészett. Nem is láttuk a vacsoráig.

Scarlet állt a II.sz. fűtőházban, mert ugyan hol is tarthatta volna a mozdonyait, mint a család két hatalmas körfűtőházából az egyikben? Gyengébbek kedvéért, a mozdonyokat nem a garázsban tartják, és nem is ólban. Volt amúgy választéka, például ott volt az elegáns, áramvonalas burkolatú 03.10-es, illetve a már megismert 18.314. A Pacific vonalat erősítette a MÁV egyik 301-ese, amire kis német fűstterelőket szereltek, és hosszú német szerkocsit, ami Scarlet szerint jobban kiadta a gép arányait. De egy száz XX, más néven egy BR.19 sorozatú Mikado is figyelt a sorban, ez is egyedi gép volt, modernizálva, új mozdonyátórral és szerkocsival felszerelve.

- A fene vigye el – csóválta a fejét a vezérem –, kitoltam magammal. Hogy akarok így versenyt nyerni, ha még dönteni sem tudok! Pedig azt mondtam apumnak, hogy legyen itt nyolcra, fontos bejelenteni valóm van. Gyerünk kislány, szedd össze magadat!

Én közben hátrébb álltam, és vigyorgtam. Ugyanis pontosan láttam, hogy ki közeledik felénk, ezért gyorsan meg is hajoltunk a két kobold lapátossal egyetemben. A közelgő illetőt Belagor nagyúrnak hívták. Olyan kétszázöt centi plusz volt az öreg, hosszú ezüstsín hajjal, de egy legfeljebb középkorú férfi arcával. A sárkánydémonok hihetetlenül hosszú életkorral bírtak, kvázi halhatatlanok voltak. Ujját a szája elé emelve jelezte, hogy maradjunk csendben, és egyszerűen Scarlet mögé lopakodott.

- Választottál már, kisasszony? – és felkapta az unokáját, mintha tényleg csak egy kislány volna.
- Nagyapa! – sikította Scarlet, aztán nevetni kezdett. – Nagyapa, tudod, hogy még nem, pedig, hát nem tudom, hallottál-e róla, hogy én...izé...indulni akarok a Loco GP idei versenyén!

Az öreg persze, összefutott már egy Graun nevű fűtővel. Ez az illető, azaz jómagam, nagy tisztelettel segítséget kért tőle. Hozzátettem, hogy igazából Scarlet kéri. Mert nem hiszem, hogy akadt volna olyan dolog, amit a Papa ne tett volna meg az unokái kedvéért. Scarlet meg a kedvence volt. Szóval ez volna az a fontos ügy? A sárkánykirály rám nézett, tudtam, hogy azok a szemek egyenesen belém látnak... Szóval inkább illedelmesen a padlót tanulmányoztam.

- Jól van, kisasszony. Apád tud már róla?
- Nem mondtam még neki, mindjárt ideér. Kicsit tartok tőle, hogy nem fogja engedni.
- Azt ugyan el tudom képzelni, hogy neked ellent mond, kisasszony. Olyan szkenáriót viszont nem, ahol nekem ellent mer mondani. Mert én támogatom a döntésedet! Gondolom, a te saját ötleted volt, és ennek a semmirekellő félorknak semmi köze nincs hozzá? – Belagor úgy nézett ránk, hogy a koboldok legszívesebben magukra kapartak volna két méter földet. Megmondom őszintén, én is nyeltem egyet.

- Az én ötletem volt, nagyapa – mosolygott rá a hercegnő, ezzel rögtön meg is olvasztotta a szívét.

- Mi volt az ötleted, kislányom? – érkezett meg ekkor az apja.
- Szia, apa! Tudod, azt találtam ki, hogy indulok a Loco GP-n.
- Ugye, milyen remek felvetés, Rajnald fiam, hogy a család legjobb masinisztája végre elindul a versenyen! – nézett Belagor a fiára, és mindenki tudta, ezzel a kérdés eldőlt. Szegény Rajnald ugyan kinyitotta a száját, gondolom szívesen kifejtette volna a véleményét. Például, hogy a verseny nem veszélytelen, hogy a kislányban nincs elég keménység mások elsöpréséhez, meg hogy az egész biztosan az én ötletem volt. Viszont azt is tudta, hogy az apja kijelentette az

indulás tényét. Szóval most már gondolhat és mondhat akármit. Így, gyakorló apaként visszagondolva, már sajnálom Rajnald királyt. Majd meghívom egy jó sörre, ha odaérünk. Szóval, visszatérve a történetemhez:

– Melyik van előfűtve? – nézett Belagor Scarlet gépeire. A szász szépség? Ő egyelőre megfelel a céljainknak, mert kezdjük talán azzal, hogy végigmegyünk az ideai verseny lehetséges útvonalain. Mivel a Nagy Kürtő is benne van, hát a 19.015 élvezni fogja az utat. Illetve, mutatni szeretnék valamit! Graun fiam, jöjjön csak! – mutatott rám a nagyúr. Lehet, hogy az a két méteres gödör mégis kelleni fog?

– Figyeljen, vén csirkefogó – fordult a sárkánykirály felém. – Miért van nekem olyan érzésem, hogy a maga szénporos mancsa benne van a dologban? Nem csinálta velem már végig? Tudhatná, hogy nem gyerekjáték! A galaxis legnagyobb gyökerei indulnak!

– Scarlet már nem gyerek, felséges uram! Szeretné bizonyítani – mondtam védekezésésként.

– Persze, hogy nem gyerek, de az unokám, szóval jogom van félteni! Azzal ugye tisztában van, hogy ha a kisasszonynak baja esik, akkor valami extra fájdalmas módon verem be a maga kemény félork koponyáját, tehát a nagy álma a törzsek egyesítéséről lehúzásra kerül a történelem pöcegödrébe? – nézett rám Belagor. Bólintottam, biztos lehettem benne, hogy megteszi.

– A fiúkat bármelyikkel mozdonyával meg tudja fogni. Viszont, ezt a mocskok Rebulkát kellene végre úgy seggbe rúgnia, hogy hazaszálljon a messze-messze galaxisába. Ahhoz pedig kell egy jobb gép. Hmmm... És tudom is, hogy mi! Kombináljuk a 03.10 külső megjelenését és a 19-es elrendezését. Adunk hozzá mondjuk nyolc gőzhengert – mosolygott rám a sárkánykirály. Lám, kérem sem kellett! Hát igen, két ilyen dörzsölt csirkefogónak egy rugóra jár az agya.

Belagor elégedetten üldögélt a 19.015-ben a szénkupacra terített köpenyen. Scarletnek menni fog a dolog, ez nem is volt számára kétséges, és persze az én munkámmal is elégedett lehetett. Nem véletlenül nyertünk együtt versenyt. A két koboldunk, ugyan kicsit megszeppenten ténykedett, de az öreg abban sem talált semmi kivetni valót. A mozdonyunk, a mögé akasztott egyetlen kocsival nemsokára a Nagy Kürtő oldalában araszolt. Ez amúgy nem volt egyéb, mint egy hihetetlenül mély lyuk a Sárkányok síkjában. Több mint egy kilométert küzdöttek itt le a mozdonyok, egy spirálban körözve a több száz méter átmérőjű Kürtő oldalába vajt pályán.

– Mutatok valamit a Kürtőről! – mondta Belagor, és sárkánydémon mivoltát kihasználva egyszerűen kimászott, majd repült egy kicsit.

– Látod, most felfelé fúj benne a szél! – kiabálta túl a Papa a mozdony dohogását – De kétóránként változik a légáramlás. Olyankor lefelé fúj! Hát akkor ne legyél a Kürtőben, hegymenetben, tehervonattal. Ráadásul, ha vihar van, akkor nem használhatóak a viaduktok a Borda-völgyi vasúton. Szóval akkor mindenki a Kürtőbe fog kényszerülni. Illetve, akinek nehéz a mozdonya, mert amerikai géppel áll ki, az eleve erre jön. Vagy átmegy a hosszú alagutakon a gerinc alatt. Ha kijöttetek innen, akkor gyertek hozzám, a Vörös pályaudvarra. Én közben hazarepülök, mert előkészítetek valamit! Scarlet!

– Igen, Nagyapa?

– Meg tudod nyerni nekünk a versenyt?

– A fiúkat legyőzöm, ebben biztos vagyok, de Rebulka, hát...

– Hát? El akarod verni azt a bolygón kívüli mancskoptató nyomorékot, vagy sem?

– Akarni akarom! Nagyapa, én be szeretném bizonyítani, hogy valamiben én vagyok a legjobb a családban!

– Helyes, akkor adok neked kölcsön egy mozdonyt. Gőzt neki! – ezzel felvette egy nagy sárkány alakját, és pár erőteljes csapással kiszárgult a Kürtő tetején.

– Gemel, nagy nap ez az életemben – mondta a kisebbik kobold. – Elmondhatom, hogy egy mozdonyon szolgáltam Belagor nagyúrral!

– Mondani mondhatod, csak éppen nem igaz – vettem oda neki. Nemrég cseréltünk Gemellel, akit most jobban érdekelt a tűz megfelelő szinten tartása, mint az öccse aktuális hülyesége.

Scarlet nem hitt a szemének. A mozdony, amelyik előtte állt, leginkább egy 01.10 vagy 03.10 gépre hasonlított, áramvonalas burkolattal, öttengelyes szerkocsival, de ahogy a burkolat meg volt bontva, rögtön látta a lényegét. Nyolc gőzhengere volt, kettő-kettő kilencvenfokos V alakban. Két ilyen egység az egyik oldalon, kettő a másikon hajtotta a négy tengelyt.

– Hidd el, kisasszony, nincs nagy hajtókerék átmérője, de a rövid rudazatok miatt iszonyúan gyorsul. És így is 180 feletti a vége! Jó, egy ideje nem használtam, de én semmi értékeset nem hagyok szétrohadni. Teszünk rá egy új hegesztett NDK kazánt. Majd megmutatom a vezérlését, ugye nyolc henger az nyolc henger! Tetszik? – mutatott Belagor a 19.1001 sorszámú gőzösre.

– Ez gyönyörű mozdony, nagypapa! – Scarlet szeme vidáman csillogott.

– Ha ennyire tetszik, akkor neked adom, ha megnyered a versenyt! Csak, hogy legyen motivációd – és a mozdony körül állókhoz fordult:

– Egy héten belül legyen befűtve, üzemkészen!

– De, nagyuram, a meinengeni fiúknak gyártani kell hozzá egy új kazánt – közölte egy idős, fekete ruhát viselő férfi.

– Akkor másik kazánt használunk! Mi van a századik verseny és a trónra lépésem közös jubileumára szánt mozdonnyal? Annak használható a kazánja ehhez a tűpushoz is, hála az előrelátó német tervezésnek.

– Igen, nagyuram. De azt a fiától kapta ajándékba...

– Letojom. Akkor ahhoz rendeljen egy új „kesselt” a meinengeni fiúktól. A legjobb szerelőket állítsa csatasorba, semmi nem számít, sem a pénz, sem az eszközök! Ha nem pénzről van szó, hanem valamelyik szerelő nem tud emiatt otthon játszani a négyéves gyerekével, akkor majd Belagor Papa óvodát nyit és nyúztatja magát a következő nemzedékkel, világos? Ha elkészülnek, nem leszek hálátlan. Ha Scarlet megveri a bátyjait, extra aranyakat adok! Ha Rebulkát is legyőzi, akkor szintén! A gépre fessék fel a hercegnő saját címerét, és a jubileumi százaz számot, ez lesz az új jubileumi mozdony. Végig figyelemmel kísérem az építést.

– Értettem, nagyúr! – bólintott a fekete ruhás.

– Scarlet, figyelj! Mivel a fiúknak mostantól elég lesz az én lábatlankodásomat elviselni a munka közben, ha megmutattam a vezérlést, akkor áradom a gép dokumentációját. Folytassátok a felkészülést, használjátok a 03.10-est, és a 19.015-öst, minden lehetséges útvonalon menjetek végig. Bízz a nagypádban, egy hét!

Azért lett Belagor sárkánykirály, mert ha kitalált valamit, azt meg is tudta csinálni. Ha kissé durvának is tűnt a dolog, de meg lehetett tenni. Szóval, tényleg ott állt a 19.1001-es a próbapad hatalmas görgősorán, befűtve, jó egy hét múlva. Scarlet és Belagor felmásztak mellém a mozdonyba. Ellenőriztem a vízállást és a gőznyomást, a hercegnő pedig kinyitotta a számtalan hengercsapot. Aztán előre állásba tette a kormányt, és lassan gőzt adott a szabályzóval. Négy kőóriás tartotta oldalról a gépet, és többen állták körül a V-gőzmotorokat. Csak finoman!

Hát, évek óta nem hallottam azt a jellegzetes hangot, ahogyan a V8 életre kelt, aztán forgatni kezdte a négy hajtott tengelyt.

– Tekerj oda neki, hadd gyorsuljon fel! – mondta az unokájának Belagor. – Na, milyen?

Scarlet kihajolt az ablakon, hogy szippantson egy kis gőzt, és megsimogatta a kazán hátfalát, majd meghúzta a gőzsípot.

– Szeret téged! – közölte Belagor elégedetten. – Jól van kisasszony, lassítsunk le! Aztán a fiúk segítenek és leállunk a futópadról. Hadd nyújtsa ki a lábát egy kicsit.

A leállás utáni első utunk a Koromvidékre vezetett. Persze, lehet akárhány kilométer sín lefektetve a Sárkányok síkján, ha valakinek olyan tesói vannak, mint Scarletnek, hamar beléjük botlik! Kezdetnek mindjárt Adalbert tűnt fel előttünk, még hozzá a Skoda művek egyik remek mozdonyában. Scarletet elkapta a versenyláz, úgyhogy nyitott egy keveset a szabályzókon, és hamar utolérte az Albatrost. Igaz, Adalbert hagyta magát, valószínűleg a címerrel felismerte a hűgát, úgyhogy a két vasparipa hamarosan egymás mellett fűjtatott.

– Hugi! Remek nap ez egy kis vonatozásra, igaz? – kiabált át Adalbert. – Látom, a 03.10-nél maradtál? Vagy igazi nőként, az utolsó pillanatig bizonytalanságban tartasz bennünket?

– Ezzel a mozdonyal indulok, bátyó – közölte Scarlet.

– Várjatok, fiúk! – hallgatózott Adalbert, aztán kinézett a rövidke hajtórudakra, majd vissza a hercegnő vidám arcába. – Ez nem is egy 03.10-es? Mi a fene?

– Ez nagyapa 19.1001-ese. Kölcsönadta. Ha megnyerem a versenyt, az enyém lesz!

– Jaj, pedig Erasmus hogy szerette volna megkaparintani! Na, hallod ezt a sípot? Emlegetett számár, itt is jön mögöttünk – mondta a fivére.

Én is hátrafordultam, egy nagy zöld gép közeledett utánunk fújtatva, méghozzá az A1 4472 Repülő Skót. Ez volt Erasmus mozdonya.

– Figyelj, hugi, a tesóid nyomnak egy házi versenyt? Beszállsz? – bízta Erasmus.

– Bejáratós a masinám, szerintem a hármas tengelytől olyan fura hangok jönnek, állítani kellene a hajtókaron. Az első lehetőségnél nyitok egy alternatív kitérőt a harmadik vágányra, és hagyom a kisfiúkat játszani! – felelte a hercegnő. Az alternatív kitérő egy mágikus dolog. Olyan helyeken is meg lehet nyitni, ahol nincs kiépített váltó. Egyszerűen megjelenik egy váltó, a semmiből, a kívánt állásban, majd a vonat áthaladása után el is tűnik. Az erre szolgáló távirányító a legtöbb mozdonyon rajta van a Sárkányok Síkján. Szóval, szépen át is csattogtunk a harmadik vágányra, helyet csinálva ezzel a Repülő Skótnak.

– Szép csajod van, Erasmus! – üdvözölte fivérét Adalbert. – Jaj, bocsi, a szoknya miatt gondoltam. Hehe, nézd, mit talált a hugi a padláson!

– Hát ilyen a 19.1001 élöben...– nézett át morogva Erasmus, és gőzt adott. – Amúgy jó teherautót vettél. Tátra, ugye? – ezzel a Repülő Skót gyorsítani kezdett. Adalbertnél cseréltek a fűtők, és az ő mozdonya is gyorsított.

– Tátra a hobbit térde kalácsa, az, te paraszt! Repülj lovacsám, gyia!

– Csak szerintem bolondok? – nézett utánuk Scarlet, aztán a kérdéses tengely hajtását figyelte.

– Nem hercegnő, ők ketten tényleg fejre lettek ejtve! – mondtam neki, miközben egy kis vizet engedtem a kazánba. A vezéremnek tényleg igaza volt, a mi mozdonyunk adta ki ezt a nyekergő hangot!

Szorgalmas gyakorlás következett. Tényleg szükség volt némi beszabályozásra, de hát az egyedi mozdonyok építése már ilyen. Például szokatlan volt az eltérő olajozás, bonyolult hosszú rudazat híjával a gépen kevesebb kennivaló akadt. De Scarletet nem is érdekelte más, csak az új lokomotív. Megszoktam már a dolgot, a hercegnőm maximalista volt, minden új mozdonyával így bánt. Ráadásul nem akadt más elfoglaltsága, nem viselt például tényleges tisztségeket a Sárkányok síkján, kivéve a történelmi munkáját. Most azonban nem csak olvashatta, hanem írhatta a történelmet! A nagyapja szorgalmasan látogatott minket, hiszen így vigyázhatott arra, hogy a kis sárkányhercegnő túl ne hajtsa magát. Ugyanis, ha Belagor közölte, hogy nyomás aludni, majd holnap 7.00-kor találkozó, akkor Scarlet egy szó nélkül engedelmeskedett. Bálványozta a nagyapját, az öregnek nem kellett győzködni semmiről.

– Hugi, ne ugrándozz folyton, hihetetlen, nem tudsz megállni egy helyben! – Lilith, a szép és vagány Lilith mekkora kedvencünk volt a fűtőházban! Mivelhogy a húga kedvéért gyakran előfordult a nevezett objektumban. Valamennyi ott dolgozó férfitársam nevében mondom, ennek mind őszintén örültünk. Annyi ronggyá glancolt mozdonyt is ritkán lehetett látni arrafelé. – A megjelenésen sok múlik, és az nem mindig megfelelő, érted?

– Mi nem megfelelő? – felelte a hugica kissé megszeppenve, és nekitámaszkodott a mozdonyának. A 19.1001-en hasra esett a napsugár, a lángvörös áramvonalas burkolaton a két ezüstsziürke díszcsík szinte ragyogott. Véletlenül sem hasonlított a színösszeállítás Scarlet hajára és szemére. A festés Belagor ötlete volt, természetesen.

– Az a kávéfőző teljesen rendben van, ezt a pilótaszemüveget tedd fel! Alakul! Jó, lássuk a fejkendőt! Hát igen, ez a koponyás...

Lilithnek még azt is elnéztük, hogy kávéfőzőnek titulálta a mozdonyunkat. Ott álltam a konyhán, és néhány masiniszta, fűtő, valamint lakatos irigykedő pillantásait fogadtam.

– Nővérkém, ez nem divatbemutató, engem amúgy sem néznek a fiúk! Rá kellene járnom a különvonatra... – ellenkezett hiábavalóan Scarlet.

– Ne kapkodj, majd a király és herceg urak mozdony nélkül indulnak el vonatozni, ugye? És nem igaz! Te szép nő vagy, hugi! Ezért is akarom, hogy jól nézz ki. Ha majd ott állsz a dobogón, akkor hidd el, lesz annyi rajongód, hogy lapáttal kell elverned a rondábbját, hogy néha egy kis levegőhöz juss. Jó, most már mehatsz! Sőt, vigyél el engem is, mit hittél, Lilith néni nélkül mennek kirándulni az úrfik, ez melyik bolygón van így? Aztán, ahogy látom, fel kell mosni a fűtőház padlóját, mert tiszta nyál az egész...

Habár a menetrend betartása tényleg fontos, viszont Lilith kisasszonynak abban igaza volt, hogy mozdony, és természetesen a legdögösebb sárkánylány nélkül senki sehová nem megy!

Levettem a koszos kesztyűmet, és már ugrottam is, hogy segítsek a legidősebb nővérnek felszállni.

– Graun bácsi, magába meg mi ütött? – nézett rám kérdően a kis hercegnő – Fel tudok mászni a saját mozdonyomba, de azért köszönöm! – rendes nő volt, engedte, hogy felhúzzam.

– Hát, ugye, Lilith kisasszony nem tud feljönni... – mondtam zavartan.

– Itt vagyok! – ugrott a szerkocsinkra a nevezett hölgyemény, hiszen tudott repülni. Gondolhattam volna a nagy eszemmel. – Jóképű fűtőd van. Tánya mázlista, hogy megszerezte!

Tánya volt az élettársam neve. A fiaim anyját ekkor még nem is ismertem. A megjegyzés olyan jól esett, hogy zavaromban mázoltam egy kis szénport az arcomra. Az ifjabb koboldot kis híján elhagytuk, de azért sikerült rájárnunk a különvonatra. Itt pedig néhány előkelő sárkány ifjú ügyesen magára kente a szénport Lilith lábbelijéről.

Adalbert és csapata nyugodtan ténykedtek a mozdonykonyhán. A csehszlovák 387 dohogva kúszott felfelé az enyhe emelkedőn. A bátyja saját rövid vonata alig haladt előttük pár tucat méterrel. A szerelvény élén szintén egy Pacific, egy angol LNER A3 csattogott. Úgy tűnt, ez most a fűtők párharca lesz a sok ezredik házi versenyben. A lovagias küzdelmet egy lihegés-szerű mozdonyhang szakította félbe.

– Uram – közölte Adalberttel az egyik koboldja –, nézzen hátra!

– Mi a fészkes fene? Nahát-nahát, Scarlet bejáratta a gépet rendesen! Lássuk, kisasszony!

Adalbert arca azonban gyorsan elkomorult. A 19.1001, bár öt kocsit is vontatott, mindet más királyi famíliából, egyszerűen melléjük húzott. A hercegnő csak egy pillanatra nézett át az új repülő szemüvegén, aztán újra előre fordult. Jómagam teljes nyugalommal forgattam a lapátomat, Gemel és az öccse pedig a szokásos marhaságaikat mondták a szénkupacon.

– Ezt nem hiszem el! – szuszogta Adalbert fűtője. – Mindenünk a maximumon van, mi az édes anyjával tüzel az a nyamvadt félork?

– Ezt meg nem fogjuk az emelkedőn! – Adalbert már újra mosolygott. – Úgy látom, most megy el Erasmus mellett. Na, azért húzzunk bele, azt a pofát, amit az elkövetkezendő fél órában a bátyó vágni fog, azt látni akarom!

Erasmus tényleg hihetetlenkedve szemlélte Scarlet egész előzési műveletét, bár úgy szorította a szabályzót, mintha ő is tolni akarná a mozdonyát... ennek ellenére a vagonok szépen sorjáltak el mellettük. Az utolsóban Lilith ült, és komoly arccal kávézott az egyik kupéban, egy fényes lapátfejet tartott a szobalánya tálca gyanánt. Átnézett a bátyjához, majd a telefonért nyúlt. Erasmus összerezzen a csörgésre, és felvette a sajátját.

– Jó, hogy látlak, bátyám! Nincs egy kiskanalad?

– Kiskanalam? Kiskanalam?!

– Igen, mint látod, Scarlet fűtője eltörte a lapátját, tehát elkértem tőle, cuki tálca lett belőle. Cserébe adtam neki egy kávéskanalat. Viszont, bár az egyik koboldja is eszközt cserélt velem, a szeneslapátja nem fér bele a csészébe! Viszont annak örülök, hogy a kávéskanállal is lehet

mozdonyt fűteni, igaz, így mondjátok, fűteni? De azt csak megkérdezem, a kiskanál használata nem veti vissza a lapátosaink teljesítményét? Mert kezdünk lelassulni, ha miattam csökkent le a vonóerő, inkább nem kerülök a hugi szemé elé...

– Nincs kiskanalam!

– Azért köszi, és pá-pá!

– El nem hiszem, hogy kapkodja a lábait az a német krumplibogár – csóválta meg a fejét Erasmus fűtője.

– Majd az emelkedő után megfogjuk, ott a nagyobb hajtókerék átmérőnk érvényesül! – vélte Erasmus.

Valószínűleg az volt a baj, hogy az emelkedő után volt egy lejtő is. Ott meg az a fránya gravitáció okozott problémát, vagyis az, hogy a mi vonatunk jobban gyorsult a nagyobb súlya miatt a lejtőn. Aztán meg annyi előnyre tettünk szert, hogy a vízszintes szakaszon sem értek utol. Erasmus legalábbis így mesélte a történeteket később...

A jubileumi, századik versenyen a szokásosnál is nagyobb tömeg gyűlt össze. Mint tudvalévő, a Sárkányok síkja nem éppen turista paradicsom az év legnagyobb részében, bár vannak ott kifejezetten drámai tájak, ezért különféle filmes csapatok gyakran készítenek kisebb-nagyobb felvételeket. Legfontosabb előnye, hogy található jó pár kapu, pontosabban kapunyitási lehetőség. Ezek a kapuk nem a virágoskertbe vezetnek, hanem a tér és idő mindenféle tetszőleges pontjaiba ívelnek át. Minden jelentősebb sárkánydémon háznak megvan a maga kapuja, vagy kapui. Így aztán szinte bárhonnán oda lehet juttatni dolgokat, feltéve, ha azok a dolgok nem lényegesen nagyobbak a vasúti úrszelvélynél. Ezért is élnek a sárkányok ezen a kemény helyen, hogy mindenféle szektavezértől, kósza mágustól, kalandozó gyökértől és önjelölt tünde nagyokostól védjék a kapukat.

De emiatt lehet itt olyan jó mozdonyversenyeket tartani! Az idei versenyen az érdeklődők több különleges dologra számíthattak. Kezdetnek mindjárt itt volt Belagor király mind a három unokája, akik komolyan értettek a gőzöshöz. Természetesen indult a tavalyi bajnok, aki a címét jött megvédeni. A show-t egy Tald nevezetű, zöld sárkány vezette, nem, ő nem volt alakváltó, viszont cserébe hét feje is volt, mint a mesékben. Mondjuk egyszerűbben megjegyezte a rengeteg információt, még ha egy-egy feje önmagában nem is volt túl okos. Az induló hely egy hatalmas aréna volt, közepén egy jókora pályaudvarral. Pontosan húszvágányos volt ez a pályaudvar, ennyi versenyzőt lehetett maximum indítani. Ez rendszerint elégnek is bizonyult. Ha jól emlékszem, talán háromszor fordult elő a GP történetében, hogy több jelentkező volt. Ilyenkor tartottak egy selejtezőt, azaz végig küldték a versenyzőket egy pályán, ami nem egyezett meg a verseny útvonalával. A húsz, legjobb időt futott versenyző indult aztán.

Több helyen, hidakon és domboldalokban is ültek báméskodók, természetesen ott volt még nagyszámú kiválasztott fantasy-rajongó és vasútbarát kocka vagy három galaxisból! Az arénán a Sárkány sík királyi és nemesi házainak zászlói lobogtak, továbbá az indulók bolygójának vagy országának lobogóit is felvonták. Egy pillanatra csend támadt, ahogyan Belagor és a többi uralkodó sárkány alakban megérkeztek, majd visszaalakulva elfoglalták a helyeiket. Belagor nagyúr Tald felé fordult és bölintott.

– Mindenkit köszöntök a Terra Tizenháromon, a galaxis egyik legkeményebb bolygóján, ott is a legkeményebb síkon, az Alvilágban, a Sárkányok nagy síkján! Kezdődjék az idei verseny, guruljanak be a versenyzők!

Mi már a 19.1001-ben álltunk. A kazánunk persze befűtve, a mozdonyon elvégeztük az aprólékos ellenőrzést, feltöltöttük szénrel és vízzel, a koboldjaink néhány vízköpő gargoyle segítségével gondosan átmedvesítették a szenet. Scarlet a műszereit figyelte, illetve a két távirányítót. Az egyik távirányító a váltók kezelésére szolgált. Vannak rendes váltók a pályában, illetve, vannak alternatív, mágikus váltók, ahogyan már mondtam. Előzni ugyanis zömmel csak ezek segítségével lehet. A normál váltókat kapcsolgathatod, amennyit csak tudod, de alternatív

váltót csak hármat nyithatsz. Ráadásul annak a nyitásához több idő kell. Közben persze megy veled a mozdony, mint a veszett kutya! A távirányító hatósugara véges, és csak magad előtt tudsz vele kapcsolni. Nehogy már a versenyzők össze-vissza állítsanak mindent egymás előtt meg mögött. A másik kis távirányító nem is kell a versenyhez. Scarlet viszont mindig magával viszi, ha mozdonyra száll. Ez a kapuk működtetését szolgálja. Szóval ilyen csak a királyi család tagjainál van. Így lehet átjutni például varázslótanoncot kimenteni. Van ugyan egy pár kapu a pálya mellett, de az a vacak nem volt létszükséglet nekünk. Igaz, úgy láttam, hogy Erasmusnál is mindig volt egy ilyen. Gondolom, Adalbert szintén kapott egy sajátot, csak nála általában „valahol” kallódtak a dolgok!

A hétfejűnek ez alatt be nem állt a szája. Először néhány kevésbé ismert versenyzőt hívott be, majd utána a komolyabbakat.

– Adalbert nagyherceg, a Nyugati Láng királyának legkisebb fia, személyzete, és gyönyörű vasmadara, a 498-as Albatros! Tudjátok, a legkisebb királyfi mindig szerencsével jár!

– Tommy Spark, nagyon messziről, egy másik, távoli Föld bolygóról, New Westerosból, hatalmas arany-piros Norfolk and Western J611 gépével! Egy ősi dinasztia utolsó sarja!

– Pörölyfejű Giem Ivanhoe komisszár, az Eddari Bányakirályságból, ahol még a mozdonyokat is osztályidegenekkel fűtik! A dolgoztató törp bányanép bajnoka, és az ő szovjet P osztályú nehézpáncélosa!

– Erasmus nagyherceg, a Nyugati Láng királyának idősebb fia, száguldó hegylakó harcosával, a Repülő Skóttal. Csak egy maradhat!

– A címvédő, a tavalyi bajnok, a peremvidéki vagány egy másik messzi-messzi galaxisból, és acélszürke mozdonya, a Chapelon-féle 231P! A nagy Rebulka!

A lelátókon ülő, hihetetlen fejű lények mind ugrándoztak és tapsoltak. Viszont ekkor Tald elcsendesítette az ünneplőket:

– Aki még nem tudná, az idei a századik Loco GP. A jubileum alkalmából Belagor nagyúr versenystállója egy speciális mozdonyt indít! A mozdonykonyhán a legkisebb unokája, Scarlet hercegnő, a lapát mögött a sokak által ismert veterán, Félork Graun és két lelkes ifjú kobold, Gemel és Gekki. Aki még nem látott 19.1001-est, az tátsa a száját!

Scarlet nagy töltést állított a hengereknek, majd egy picit nyitott a szabályzón, és behajtottunk az arénába. Rám nézett, szóval alig láthatóan bólintottam. Vett egy mély lélegzetet, majd a sor elé gurult, hosszú füttyel köszöntve a közönséget, és kihívva a címvédőt.

Rebulka vartyogott valamit érthetetlen nyelven, aztán a fütője, egyben öccse, valamint a droidjuk felnyitottak egy ládát, amiben labdára emlékeztető tárgyak voltak. A droid ellenőrizte a labdák működő képességét: az egyik kettényílt, lábai nőttek, és mindenféle apró manipulátort nyújtogatott fenyegetően... Rebulka, a salakvitéz elégedetten nézte a „labdákat”.

A versenyzők közben kaptak még pár percet, hogy a starthelyen utoljára átnézzék a gépeket. Jómagam a vízlágyítót figyeltem, valamint, hogy a tápszelepek rendesen működnek-e. Tudtam, a kazánunk vadonatúj, a fene megenné, ha már vízköves lenne. Na, pont azért kellett vigyázni rá!

– Hol van a kabala plüss kutyám, nem igaz, nem láttátok véletlenül? – nézegetett szét a konyhán a hercegnő. Megráztam a fejemet. Ez a többször foltozott kutya a gyerekkori játéka volt neki. Rendszerint ott lógott valamelyik fogantyún, amikor a mozdonyon voltunk. A kabaláit nem szívesen veszi el senki, pláne ilyenkor! Ekkor, szerencsére, megjelent Lilith.

– Itt van Bobi kutya, tessék! Látod, neki is van védőszemüvege! Gyerünk, nézd meg a mozdonyodat, nem hagytatok-e el pár tonna vasat útközben!

– Még mindig fura számomra ez a cucc – mozgatta a tagjait Scarlet. Mondjuk, kényelmes! – és lemászott a mozdonyból. Kopott bőrcsizmái, a felsője, a fejpántja is mind érdekes átalakuláson mentek át a nővérei keze nyomán. Per pillanat egy koronához hasonló hajdíszt viselt, a ruházata egy fantasy páncél pár elemét kapta, a kesztyű felső része karmokra hasonlított például. Jómagam és a két kobold pedig egyen-szerelést viseltünk, például címerrel díszített pólót, sapkát és fegyverhordozó zubbonyt. Úgy néztünk ki, mintha egy lovag csatlósai lettünk volna.

– Te jó ég, kik ezek a csajok? – nézett a fűtőjére Tommy Spark. – Mármint a női divat mindig meglep!

– Bátyó, bátyó figyelj! – a két sárkány királyfi egymás mellé volt beállítva. – Ne fogd vissza magad, jó? Scarlet nagyon komolyan vette a felkészülést, tudod, ő mindent komolyan vesz, hogy érezze, hogy nem egyszerű a győzelem. Ja, amúgy meg foglak fingatni!

– Nagyon félek, öcsém, főleg, mert még nagyobb teherautót hoztál! Azért, az vajon minek számít, ha néha söprünk egy kis utat a huginak?

– Ja, hogy ha hátul szívatjuk ezeket a nyamvadtakat – intett fejével az idült alkoholistának tűnő törp felé – amíg a kisasszony elintézi Rebulkát? Ez sportszerű?

– Az F-1 ben is van csapatmunka...

– Magiszter úr, de régen láttam! – Belagor barátságosan megveregette az öreg DD professzor vállát, aki közben meghajolt.

– Mondani szokták, hogy egy mágus mindig idejében jön, de én most egy picit késtem. Remélem, fontos dolgokról nem maradtam le.

– Nem, nem! – vizsgálgatta a sárkánykirály közben a díszkardját.

– Melyikük felséged unokája?

– Az három ott mindegyik az unokám. Amelyik Önöknél volt segíteni, a kis hercegnőm van a piros mozdonyal! Adalbert pedig a késsel. A zöld gépet pedig Erasmus unokám vezeti – közben pedig a műsorvezető felé intett.

– A mozdonyok személyzetei foglalják el a helyüket! Mindenki más hagyja el pályát! – szólította fel Tald a hallgatóságot.

Rebulka Scarlet felé nézett és röhögött. De mit törődött most vele a hercegnő! Nekem azonban egy percig sem tetszett az a nyomorék. Szóval csendben rávicSORogtam. Utána mindenki a startjelet figyelte, a gőzösök, mint a rodeóra készülő bikák, vadul fűjtatva és sisteregve várták, hogy nekilódulhassanak. Scarlet kinyitotta a hengercsapokat, hogy ne szenvedjünk vízütést, mások a kompaund mozdonyok gyorsindító szelepeit működtették, a fűtők még egyszer ránéztek a tűzre. A kormányművek teljes előre helyzetben, az utolsó fékpróbák is lezajlottak. Mindenki húzott ugyanis egy vagy két négytengelyes vagon is, extra fékerőnek, illetve, hogy az erősebb gépeket visszafogják egy kicsit. A versenyzők egy-egy fűtővel jelzik ilyenkor, hogy már készen vannak, tehát mindenféle hangszínű gőzsíp sivít és bög.

Belagor előhúzta a díszkardját, és ránézett a 19.1001-esre a páholyból. Minden mozdonyból figyelte őt valaki.

– Vigyázz az unokámra! – mondta halkán, és suhintott egyet a karddal. – Rajt!

Erre egy közelben álló koboldcsapat elsütött egy tizenkét fontos hajóágyút. Talán nem feltétlenül kellett volna éles löszert használniuk. Ugyanis az a kalandozó sárkányölő lovag, aki pont a cső előtt materializálódott egy méterrel, így nem szállt volna át a teljes aréna felett, hogy a mezőbe csapódva felrobbanjon. Mondom én, hogy kemény sík volt ez!

Scarlet meghúzta a szabályzót, a kéményből, mint egy kisebb tűzhányóból tört elő a füst, és a szikrák, a kerekeink szinte köszörültek a sínen, aztán a mozdony nekilódult velünk a pályának. Ezt indítási módot is külön be kellett gyakorolnunk, mert a kis hercegnő alapból mindig szépen, finoman csinálta. Csak ugye, versenyenél ez nem szempont. Mint mondtam, húsz vágány van az arénában, ami olyan két kilométer után négyre szűkül. Szóval addig kell a versenyzőknek eldönteni, ki hanyadiknak áll be. Utána majd a nyílt vonalon lehet váltózni.

Ráadásul, van, ahol a négy vágány csak három, vagy például a Kürtöben csak kettő. Sőt, van, ahol mindössze egyetlen sínpár van... Szóval ésszel kell csinálni a dolgokat. Persze, egy-két, vagy több gépet mindig sikerül összetörni!

Habár páran azt sejtették, hogy viszonylag kisméretű kerekeivel a 19.1001 fog az élre törni mindjárt a startnál, végül a hercegnőnk mégsem lőtt ki, hanem maradtunk a fiúk mögött a középmezőnyben. Rebulka természetesen az első pozícióba állt, a Chapelonban volt erő dögivel,

és a szomszéd galaxis szénkészlete sem volt akármilyen minőségű. Viszont, én sem gumicsizmát égettem a kazánban.

– Jól van, előttünk a Sparkok, a fiúk, és Rebulka, a törpök itt jönnek a seggünkben a Pobjedával – nézett ki Scarlet az oldalablakon.

– A törpök a mesterei a fűtők motiválásának! – jegyezte meg Gemel, arra utalva, hogy a törp kommisszár egyik kezében egy jókora pisztollyal, a másikban pedig egy hangerősítő tölcserrel üvöltözött.

– Ja, csak hát egy osztályidegen deportált tanár nem ért úgy a fűtéshez, mint én! – nyögtem, és egy újabb lapáttal dobtam a kazán torkába. Minden istenre, a kazán rostélyát még soha nem láttam akkorának. Valahogy úgy éreztem, hogy hiába dobálom a szenet, nem megyünk úgy, ahogy szeretnénk. Mert a nyolc gőzhengerünk éhes volt, mint egy farka kutya! Igaz, a 19.1001-es láthatóan kezdett elhúzni az üldözőktől. Előttünk Adalbert hatalmas cseh madara kapkodta a csatló-rudait, a másik sínpályán pedig a Farkas-címeres Tommy Spark csatahajó okádtá a füstöt a két postakocsi elé fogva. Előttük két Pacific – egy angol és egy francia – száguldott egyre gyorsabban. A törpök mellé pedig egy újabb Pacific kezdett közeledni, egy elegáns, hegyes orrú svéd S/F-1200.

– Átkozott szabotőr! – üvöltötte a törp, és elsütötte a pisztolyát. A fűtője átlőtt koponyával zuhant ki a mozdonyból.

– Újabb önkéntest ide! Nem győzhetnek le minket az imperialista vikingek! – előrelátóan hat szerencsétlent szorítottak be a szerkocsiba. Így is kérdéses volt, hogy a löszere, vagy a teljes mozdony személyzete fog majd el hamarabb a marhának, pláne, hogy ő nem tudott mozdonyt vezetni.

– Na, ezeknél is elmentek otthonról! – röhögött Gekki, közben gondosan szétszedett egy összeállt kisebb szénzsomót.

– Megpróbáljuk megcsípni Adalbertet a viaduktokig, ahol a vasútvonal egy vágányra szűkül – határozott Scarlet –, utána fűtőt cserélünk, és úgy próbálunk előrébb jutni. A Starkokat az emelkedőre kellene hagyni, mert akármekkora is az a széntemető óriás, csak két hengeres. A lejtőn viszont a nagy súlya miatt jobban fog gyorsulni. Figyeljete a vízre! Csak ez a sok gőzhenger be ne adja az unalmast!

Mire a Borda-völgy első viaduktjához értünk, Adalbert vasmadara már mellettük zakatolt, hiába, a Skodánál hegyi terepre tervezték anno a mozdonyt. Az utolsó pillanatban Adalbert a maximumra rántotta a szabályzót és bevágott élénk. Scarlet kénytelen volt lassítani, hogy össze ne ütközzünk a váltónál...

– Ez most szórakozik velem, még életemben nem törtem mozdonyt, nem most akarom elkezdni! – Ennek ellenére olyan hús méterre kavartunk az Albatrosz nyomában, igaz, a bátyjának eszében sem állt fékezni. Életemben nem láttam még, hogy a kis sárkányhercegnő így vezetett volna! Még hogy félénk...

– Ahogyan látom, a legkisebb királyfi nem adja könnyen a szerencséjét! – mondta DD, ahogy az aréna óriási kivetítőjén követték az eseményeket. Szinte hihetetlen volt, ahogy a völgyhíd után Scarlet megnyomta a váltó kapcsolóját, és az Albi alig haladt át rajta, a 19.1001-el már hajtottunk is át a másik sínpárra.

– Micsoda merész előzés, le akarja hagyni a bátyját még a második völgyhíd előtt! Van-e elég szufla a kis hercegnő mozdonyában? És hagyja-e magát a pilseni fiúk vasmadara? – kommentálta a hétfejű.

– Üdvözlitem Scandar bácsi! – kiabált át hozzánk Adalbert. – Szép ruhák!

Azonban most Adalberték sem hagyták magukat, a tüzdémon és én pedig etettük a két szörnyeteget, de a 19.1001 csak gyorsabbnak bizonyult. Scarlet vigyorogva húzta meg a gőzsípót.

– A fene abba a félork fejébe! – rázta felém az öklét a tüzdémon. – Már megint!

– Lám, lám, a húgom ért hozzá, hogyan kell megizzasztani a férfiakat. Hadd menjenek! A második híd után a másik vágányra váltok, és fedezzük őket, ne túl messziről, mert látni akarom, amikor Erasmus mellé ér – mondta Adalbert, és ő is sípolt egyet.

Pihentem egy keveset, amíg az öregebb koboldunk beugrott fűteni. A Northern 611 és köztünk egyre fogyott a távolság.

– Nem biztos, hogy az emelkedőn rá tudunk verni elég távot – véltem.

– Akkor utána a lejtőn utolérhet bennünket! Viszont utána ő rákényszerül a Kürtőbe vezető vonalra! – Scarlet az óráját nézte. – Viszont most felfelé szél van, tehát segít neki. Lehet, hogy utána megyünk.

– Nekem nem tetszenek azok a sötét felhők – nézett ki a szerkocsi tetején Gekki –, a második körre elkaphat minket egy nagy vihar! Akkor pedig a föld alá kell mennünk.

– Vagy megint a Kürtőbe – feleltem.

– Öcsém, azt nézd, ott jön a páncélos sárkányhercegnő, meg az apródjai! – nézett hátra Tommy Spark a kanyarban. Hol a telefonom? Fotózzuk már le, mert el nem hiszik, hogy mit láttunk!

A J611-es vezetője amúgy egy igen régi nemesi család leszármazottja volt, amely egy cégbirodalmat alapított New Westerosban. Tommy fiú tehát tele volt pénzzel, így nem csak régi gőzösöket gyűjtött, de pl. autókat is, és nagy sportember hírében állt.

Scarlet helyett azonban kénytelen volt a rendkívül jóképű fűtőjével beérni, amikor a 19.1001-es mellékület ért. Gondoltam, akkor csinálok pár feszítés beállást a lapáttal. Rendes fiúk voltak, röhögtek. Persze, azt egyikőnk sem vette észre, hogy a 611-es alján már ott kapaszkodott, mint egy kullancs, egy Rebulka-féle furcsa kis labda-droid.

A következőekben az idő nagyjából azzal telt, hogy a Spark fiú, valamint fogadott öccse, Johnny először végignézték, ahogy a hercegnővel megelőzzük őket, aztán a lejtőn újra utolérték, de nem csak minket, hanem csaknem Erasmust és Rebulkát is. Ezután pedig a Kürtő felé vették az irányt.

– Utánuk! – határozott Scarlet. Remélte, hogy ezt a két nagyszájú, de veszélytelen vágánygyereket és hatalmas mozdonyukat megverjük a Kürtőben. Az már tényleg az álmaink csúcsa volt, hogy a Kürtő tetején kihajtva Erasmus és Rebulka elé jövünk vissza. Hogy a műsor teljes legyen, Adalbert is utánunk fordult, ezzel a többi versenyzőt is jól megkavarta...

A pálya kb. vízszintesen futott a Kürtőig. Itt viszont lehetett körözni fölfelé. Mechanikus rásegítés ide-oda, Scarlet gépének jobban feküdt a hazai pálya, lassan kezdtünk elhúzni. Azért a Spark fiúknak nem volt okuk a szomorkodásra, lőttek pár exkluzív fotót, amin nem csak én és a koboldok látszottak, hanem Scarlet is.

– Úgy tűnik, a 19.1001 lassan maga alá gyűri a következő áldozatát is a Nagy Kürtő gyilkos pályaszakaszán! Amint látjuk, jelenleg négy négytengelyes küzd a halálos köörvényel, a 19.1001, a Spark fiúk 611-ese, Adalbert Albatrosza, és a dolgoztató nép Pobjedája! Jelenleg a Kürtő szele a versenyzőket segíti, de kérdés meddig marad ez így? És most vissza előre! Az élen továbbra is angol-francia csata zajlik! Vajon a Kürtőből képes lesz valaki elébbük vágni? – a hétfőjű tovább közvetítette az eseményeket.

Sparkék mozdonyán először a Stroker rendszer szállítoszalagja lassult le, emiatt aztán elapadt a szénszállítás. Majd pedig a kazán tápvíz ellátása kezdett akadózni.

– Lemaradnak, adjátok azt a lapátot! – ugrottam neki a tüzelésnek. Először is ellenőriztem, hogy nem sült-e össze a szén, de Gemel nem bizonyult tehetségtelen segédűtőnek.

– Állítom, ezeknek történt valami a mozdonyával! – hajolt ki hátra a hercegnő.

– Gyermekekem, csak előre nézz, ki kell jutnunk, mielőtt megfordul a szél! – kiáltottam neki.

A Northern 611-esen tényleg akadtak kisebb gondok. Adalbert is elhúzott mellettük, felértek végre a Kürtő tetejére, erre a mozdony egyszerűen leakadt a szerkocsiról! A Sparkok kis híján dobtak egy hátast. Az volt a szerencsésük, hogy Tommy fiú nem csak gígló, üzletember, milliomos, és sportoló volt egy személyben, hanem szuperhős is. Ez már csak így megy New

Westeroson. Szóval foghatta a saját mozdonya két felét, míg valahogyan odébb vergődtek az útból...

– Úgy látom, a Spark fiúk feladni kényszerülnek a versenyt! Jaj, pedig de szépen küzdöttek! Mit látok, a törp bányakirályság mozdonya megállt az emelkedő vége előtt? Megfordult a szél a Kürtőben? És hős komisszárunk elindult visszafelé? Ezt a fordulatot! – kommentálta a hétfejű.

Ugyanis a komisszár törp közben agyonlőtte négy emberét, valamint mit sem tudva a homlok és támcsavarok csodálatos világáról, a túlhevülésnek az acél szilárdságára gyakorolt hatásáról, még annál is kevesebbet a mozdony mindenféle mutatóinak érdekes helyzetéről, elindult hátrafelé. A maradék két ember meg örült, hogy láthatóan sebesen mozognak a géppel, tehát egyelőre nem lesznek agyonlőve.

Scarlettel tehát lendületesen folytattuk az üldözést. Amikor a két útvonal keresztezte egymást, akkor egyenesen Rebulka Pacific-jét láttuk magunk előtt. Erasmus pedig akkor száguldott el mellettünk!

– Megyek, bátyó! – nevetett a hercegnő, és sípolt. A 19.1001-es hangos füttyel jelezte, hogy csatlakoztunk az első helyért zajló küzdelemhez.

– Ezt úgy mondják, felfelé ahogyan tud, lefelé meg, ahogyan bír menni! – világosította fel DD professzort a sárkánykirály az eseményekről.

– Mindjárt megvan a száz mérföldes sebesség! – közölte Erasmus a csapatával. Scarlet azonban rendületlenül közeledett. Itt enyhe lejtők voltak és hatalmas ívek az arénáig.

– Jól van, van vizünk rendesen! – nézett az üveg kémlelő prizmára a vezérem. – Csak miért csöpög ez a vacak?

– Csöpög? – figyeltem fel én is. Ez a prizma mutatja a vízállást a kazánban.

A prizma meghatódott a hirtelen támadt figyelmünktől, és megpróbálta fenntartani azt. Tehát elpattant!

Jó, hogy Scarlet maximalista volt. Ugyanis így a biztonsági szelep golyói egy kis szisszenéssel lezártak, mert ha trehányul vannak karbantartva, akkor általában sikerül a kazánnak egy kis forró gőzzel és vízzel megöntözni a mozdonykonyhát...

– Gemel, adj egy új vízállásmérőt! – mielőtt odanyúlhattam volna, a hercegnő már le is zárta szelepeket. Az öregebbik kobolddal gyorsan kicseréltük az üveget. Amit egyébként csak álló helyzetben lehetne. Egyszerűen kidobtam a használhatatlanná vált alkatrészt. Amit normál esetben szintén nem csináltunk.

– De te aztán viselkedj nekem! – közöltem a váltással.

A törp elvtárs-úr és túlélői közben sikeresen visszagurultak az arénába, ahol a tapasztalt pályaszemélyzet rögtön félreállította őket. A biztonsági szelep közben hangos sípolással jelezte, hogy baj van, és lám, az előrelátó szervezők még egy pajzsgenerátort is felállítottak a nézők védelmére. A szerkezet máris bekapcsolt, aki pedig azon kívül maradt, az futott a vágányok közt elhelyezett kis beton fedezékekbe. A törp még rikácsolt valamit a mozdonyátor tetejére felmászva, és egyik kezében egy pálinkásüveggel, a másikban pedig a pisztolyával megpróbálta agyonlőni a menekülő embereit. Szerencsére, már a kazán is megunta a hülyeségét, és volt szíves felrobbanni.

Mindenki megtudhatta, hogy a kazánrobbanás az nem vicces dolog, több száz kilós alkatrészek záporoztak mindenfelé, szikrázva csapódtak a védőpajzs mezejének, amikor a gőz és füst eloszlott, csak a mozdony összegömbült roncsai jelezték a vágányok mellé fordulva a hozzá nem értés eredményét.

– Micsoda kár, kedves nézőim, de semmi pánik, csak az elvtársak repültek el, jelezve, hogy a kommunizmus működőképességével vannak azért apró problémák! – Tald sárkány hihetetlen nyugalommal kommentálta a látottakat – Nem igaz, a komisszár bajtárs é! Nagy tapsot a törp elvtársnak!

A törp ugyanis tényleg megszedülve ült fel a sínek között. Hogy a karmával nem lehet viccelni, azt Rebulka mozdonyának sípja jelezte... Mivel, hogy Ivanhoe törp elvtárs-úr pont a 231-es előtt

tápázkodott fel, így hamar megtudhatta, hogy Rebulka nem azért szokott versenyt nyerni, mert minden piszlicsáré dolog miatt fékez. A francia Pacific egyszerűen szétdarálta a marhát, mielőtt az bármit is tehetett volna.

– Erre mondták a muglik mifelénk az ötvenes években, hogy inkább halott legyek, mint komcsi! – nézett a Magiszter úr a sárkánykirályra.

A többi mozdony is beszáguldott az arénába, két műszaki-mentő kőóriás éppen el tudott húzni egy tengelyt Erasmus rohanó masinája elől. A másik szintén egy, a Pobjedából kirepült füstcső-köteggel kínlódott.

– Vonszold már el a nagy seggedet az útból! – kiáltottam neki, mert az én oldalamon zajlott a tornayakorlat – Húzd be a könyököd is te szerencsétlen!

Mondjuk így is egy halk pukkanás jelezte, hogy megsúroltuk a kőóriást, és némi por repült be az ablakomon.

– Semmi baj, túléli – közöltem a megszeppent Scarlettel, aztán megszemléltem az áramvonalas burkolaton támadt hosszú karcot. – Mi is megvagyunk, nyomás a fiúk után!

Erős szélroham söpört át az arénán, és fenyegetően megdördült az ég. A hétfejű valamit karattyolt a sárkánykirály felé, aki csak megrázta a fejét. A showman tehát folytatta.

– Megfigyelőink jelezték, hogy a vihar lecsapni készül a pályára! A Borda-völgyi viaduktokat le kell zárni, a versenyzők tehát az alternatív útvonalakra kényszerülnek.

Mi a 19.1001-ben, és a Repülő Skót ez alatt a centikért küzdöttünk egymással. Erasmus átnézett a másik gépbe, és mivel a vezetőállás az angol és a német masinákon fordítva volt, pont a testvérét látta. A hirtelen támadt sötétségben felkapcsolták a lámpákat, és a kazánajtókon kiszűrődő fény kísérteties fényt árasztott a mozdonysátrakban. Scarlet így tetőtől talpig vörösnek látszott, nem csak a haja, de az arca, a teste és persze vörösen ragyogott a gépe burkolata is. Csak a szemei csillogtak ezüstösen. Átnézett a bátyjára, és Erasmus először látta meg az igazi, tűzokádó sárkányt a húga tekintetében.

– Jól van, kisasszony! Rebulka a tiéd!

– Scarlet hercegnő a Jubileumi mozdonnyal a feljött a második helyre, habár a Repülő Skót alig van lemaradva mögötte! Úgy látom, a bajnok az alagutas szakasz felé veszi az irányt! – hangzott az arénában.

Rebulka egyik kis droidja újra munkához látott... Erre az Adalbertet követő svéd S1200, valamint az ausztrál 3801 személyzetei csak akkor jöttek rá, amikor a váltót hirtelen áthúzták előttük, és két mellékvágányra futottak. Óriási fékcikorgással, ellengőzzel álltak meg a pálya vége előtt. A sárkánydémon-tesók azonban már hárman kezdték szorítani a bajnokot, ráadásul úgy, hogy a megelőzni sem tudta őket senki a párhuzamos vágányokon.

– Hogyo, honyo! – verte Rebulka a droidjuk fejét. Az egy újabb kullancs-lasztit szedett elő, mire a társa az egész láda tartalmát kidobta a mozdonyból. A bajnok elégedetten pödörte meg a bajszeit.

– Valami van a mozdonyon, uram, ott a futóhídon! – kiáltotta Erasmus fütője.

– Miféle állatok ezek? Hé, mit csinálsz a hengerek vezérlésével, te nyomorult! Ide a kardomat, szétvágom ezeket a kis...

– Bátyó, bátyó, hát csináljuk civilizált módon! – érkezett melléjük az Albatrosz. – Menet közben amúgy sem mászunk ki a futóhídra! – és Adalbert előhúzott egy díszes revolvert. Pár lövéssel leszedett két idegesítő kis élő droidot, a harmadik felrobbant a mozdony tetején. Erasmus sérült biztonsági szelepe pedig fújni kezdett, elengedve a nyomást. A Repülő Skót lelassult.

– Te pisztolylobáló huligán! Vandál állat! Nézd, mit csináltál!

– Miért robbannak fel ezek? Bocsi, bátyó! – vont vállat Adalbert.

– Valamiféle gremlin droidok támadtak a versenyzőkre az alagutakban! Talán a titokzatos Mentsük meg a Sárkánysík Barlangjait Kör újabb akciója? – kommentálta Tald a látottakat.

A sárkánykirály ökölbe szorította a kezét.

A következő robotka az egyik váltó karján tornázott. Mire Scarlet és én megláttuk, már átváltotta kitérőt, és a 19.1001-es lefordult Rebulka mögül, de úgy, hogy szinte elemelte az egyik oldalon a kerekeit! Éppen, hogy állva maradtunk, Gekki pedig majdnem kirepült a szerkocsiból. A vezérem dühöngve fékezett, de már csak robogtunk a következő alagút felé!

– Az nem csak egyszerű alagút, az egy KAPU! – kiáltottuk egyszerre a hercegnővel, annyi időnk még volt, hogy Scarlet rácsapjon a kapu-irányító gombjára, de már rohantunk is, téren és időn át, be a mellékvágányra.

Adalbert lelőtte a droidot, és követte a hűgát. Azaz, követte volna, mert a Kapu bezárult, és a hatalmas Albatrosz az egész Sárkány sík egyik legrosszabb vágányszakaszára futott rá, csikorgó kerekekkel, billegve lassított a korhadtnalpfákon.

– Én agyonlövöm azt a kezén járó kutyafejűt! – ordította Adalbert. – Hugiii!...

Eközben, egy másik világban egy szürke ruhás mágus és kísérői az életükért rohantak a bányamélysegekben. Eredetileg némi orkkal és kobolddal futottak össze, de egy olyan rémületes teremtmény tűnt fel, amittől az említett lények is hűgyos lábszárral menekültek el. Botladoztak a vén tárna padlóján, a keresztben heverő vastag farönkökön, amelyek ki tudja, mi célból sorakoztak ott szabályos rendben. Végre, feltűnt egy híd a tátongó mélység felett. Alig léptek fel rá, az öreg varázsló megállt.

– Én feltartom a szörnyeteget, ti pedig fussatok tovább!

– De mágus! – nézett rá egy kalandozó társa.

– Ez ellen az ősi rém ellen nektek nincs esélyetek! – Komoly képpel a híd egyik keresztfájába szúrta a botját és megállt.

– Futás, futás! – menekültek tovább a többiek. A híd szinte remegett a lábuk alatt, ahogyan a szörny ráfutott.

– Én őrzöm, a Kelet, a Nyugat, az Észak... állj már meg, te buta rémség! Itt úgyse jössz ááá...

A füstöt és tüzet lihegő szörny három fénylő szeme között megjelent egy csillogó piros, láthatóan fém tárgy, orrán egy címerrel, valamint egy fenyegetően növekvő számsor, a 19.1001 számokból, és egy réz sas, mint díszítő elem. A mágus legalább egy tized másodpercig csodálkozott, mielőtt Scarlet mozdonya olyan szerény százhusz kilométer per óras sebességgel telibe találta... Varázslatos módon a mágus kirepült a csizmaiból, lett vagy negyvennyolcmillió csontja, majd szerényen eltűnt a mélyben. A többiek inkább úgy döntöttek, hogy leugranak a völgyhídról. Olyan hatvanméternyi zuhanás után három fontos dologra jöttek rá. A háromszemű szörnyeteg legyőzhetetlen, ők nem tudnak repülni, és az ejtőernyő nevű találmány sem létezik még a világukban...

– Gemel, Graun bácsi, mintha nekimentünk volna valaminek! – nézett ránk Scarlet.

– Gondolom, megint egy ronda bányarém-denevér, hercegnőm. Vonzza őket a fény! De nem kell őket sajnálni, van belőlük döggivel errefelé – nyugtattam meg.

– Ahogyan látom, a híd túloldalán tényleg ott lesz egy másik kapu! – sóhajtott fel a sárkánylány.

– Na végre, ettől a helytől már a frász jött rám – közölte Gekki.

Rebulka vidámságát éles mozdonyfütyt zavarta meg, egy poros mellékjáratból a 19.1001-es rohant ki szikrákat szórva, és úgy érkezett mögékük egy úgynevezett angol kitérőn, hogy kis híján elvitte Rebulkáké négytengelyes kocsiját.

– Scarlet hercegnő visszatért, hogy megküzdjön a bajnokkal! Mekkora fordulat, főleg, hogy egyik bátyja kiesett, a másik pedig a csillás vakondokat kergeti a bányában! – Találnak nem kellett megjátszania, hogy örül. Per pillanat mindenki nekünk drukolt a Sárkányok síkján, azt hiszem.

Rebulka a mozdonya ablak-keretét püfölte. A testvére dühösen félrelökte az útjából a droidjukat, és dobálni kezdte a szenet a kazánba. A 19.1001 azonban mellékük húzott.

– A fene egyen meg, összesütötted a szenemet, Gemel! – kinyitottam az ajtót, és el sem hittem, amit láttam. A tűznek mindig megfelelő állapotban kell lennie, ha összesült, nem ad le elég hőt, és kellő mennyiségű levegőt sem kap alulról.

– Sütötte a péklapátos öreg nénéd, az! – felelte Gemel, de közben előhalászta a hosszú szítóvasat. Morogva vettem el tőle.

– Te kis kertész legény, ide gyere! – kiabálta ez alatt Gekki a szerkocsiból, aztán folytatta. – Nézd, ott a semmi! Anyád sírján locsold a virágokat, ne itt...

Utána egy csattanás hallatszott, majd Gekki mászott elő, a lapátján egy enyhén fejbevégt droiddal, amelyik valamiféle tubust tartott. Nagyon-nagyon messzire dobtam el a kis robotot.

– Az anyját, ez megöntözte a szenünket valami újrjáró vacakkal – közölte Gemel. – Persze, hogy össze fog állni az egész.

– Úgy füstölünk, mint egy döglődő vulkán! – közölte a hercegnő. – Graun bá, kapard szét a salakot! Fiúk, ti meg toljátok félre a rossz fűtőanyagot!

– Értettem! Gyere öcsém, forgassuk meg egy kicsit a szenet, az eleje lett megfűjkálva, úgyhogy dobjuk félre! – felelték a koboldok. Én pedig a szítóvassal vertem szét a jókora salak darabokat. Remek, a tűzünk zömét lehetett lepiszkálni a rostélyon át. Most mit csináljunk? Legjobb lenne ledobni az egészet. Igaz, azzal a kevés egészséges salakkal, amit két oldalra kikapartam, nem váltjuk meg a világot. A versenyt meg főleg nem nyerjük meg!

Rebulka egy darabig nyelte a mozdonyunk csípős kipufogását, de aztán elment mellettünk.

– Úgy látszik, történt egy kisebb baj a hercegnő mozdonyán, mert nagyon füstöl. A bajnok kihasználja a helyzetet, és ismét az élre áll!

Scarlet közben ránézett a tűzre, de aztán szerencsére rájött a megoldásra! Egy darabig csikorgatta a fogait, majd átalakult.

– Ezt még csak egyszer csináltam, remélem, hogy működik! – majd kinyitotta kazánajtót, lehajolt, és a saját tüzet köpte be a kazánba. Sárkánylánggal ritkán fűtötték a németek a mozdonyaikat, de a hercegnő elfújta a káros anyagokat a tüztérből.

– Ez az, gyermekem! – rikoltottam, és friss szenet dobtam be. A sárkánylány rálehel még egy adag tüzet, én pedig megkavartam az izzó masszát. Aztán újra! Na, ezt csinálja meg valaki utánunk. Sárkány nélkül nem fog menni, most szólok. Hirtelen egy láng csapott ki a kéményünkön, és a 19.1001-es szikrákat szórva újra gyorsítani kezdett. Belagor mosolygott, Rebulka pedig hihetetlenkedve látta, ahogyan a kihívó mozdonya újra közeledik felénk.

A földönkívüli megrázta a szerencsétlen droidjukat, aki kínjában felmutatta az utolsó „labdaszabotört”. Rebulka nem akarta a véletlenre bízni a dolgokat, így egy rúd robbanószert kötött a droidra, és elindította mozdony orra felé a mini-kamikazét. Az öccse sem tétlenkedett, a nagy robotjuknak adta a piszkavasat, ezzel pedig előléptette fedélzeti pikásnak.

Ennek az eredménye az lett, hogy Scarlet oldalán váratlanul kivertek az üveget. A hercegnő torkából félelmetes morgás tört elő, és úgy nézett a droidra, hogy az megmerevedett...

– Az édes... – gyorsan reagáltam. Lehet, hogy Scarlet nem volt harcos, de én az vagyok! Szóval, elkaptam a piszkavasat és húzni kezdtem kifelé a droidot a Pacificből. Közben Rebulka tesója egy lapáttal hadonászott, hirtelen úgy tűnt, hogy át akar mászni a mozdonyunkba. Az elképzelt Gemel, illetve egy általa eldobott franciakulcs hiúsította meg. Én közben szépen húzogattam a piszkavasat előre-hátra, ezzel vagy tizenötször odavertem a droid fejét az ablakkeretbe. Végül eszébe jutott, hogy ő droid, tehát, lehet, hogy erősebb? Nem tudta kideríteni, mert elengedtem a vasrudat, mire a chipagyú a saját lendületétől kizuhant az ellenkező oldali ajtón... Mondom, normál esetben nem dobálunk ki semmit a mozdonyból!

– Van egy kis szurka-piszka az élen! – kommentálta Tald, Rebulka rajongói közben ütemesen hullámoztak, de csak addig, amíg a helybeli közönség nagy üvöltözéssel el nem kezdett bennünket bízgatni. A gépeink vésszesen közeledtek az aréna felé. Rebulka Scarletre nézett, és elhúzta az ujját a toroka alatt. A hercegnő vörös bőrrel, megnyúlt szemfogakkal, és izzó szemekkel sziszegett rá. A kis kamikaze közben felkészült az ugrásra a 231-es orrán, amikor egy

lövés csattant, és a droidka drámaian tántorogni kezdett. A lövedék kiindulási pontja egy karabély volt, amelyik Adalbert kezében folytatódott. Az Albatrosz koszosan, kitört lámpával, kövektől és bányafáktól lekoptatott festékekkel dohogott a nyomunkban.

A kis kullancs ernyedten zuhant Rebulka mozdonya alá, majd felrobbant. A 231-est megdobta a légnyomás, a kerekek ugrálni kezdtek a talpfákon. A füstterelő lemez beleakadt a gőzöcskő áramvonalas burkolatába. Egy rémisztő pillanatig együtt haladtunk, aztán a Pacific dőlni kezdett, lefelé a sínről, hatalmas kerekei a talajba szántottak, ahogyan kisiklott. Vitt magával egy tenyérszerű darabot a mi burkolatunkból is. Végül a négytengelyű postakocsija keresztbe fordult, de csak annyira, hogy Adalberték pont a végébe rohanjanak és ledobják a vágányról.

– Gyerünk kislányom, gözt neki, hajts! – kiáltottam. Mi voltunk az élen! Adalbert közben kénytelen volt megállni, mert a bal oldali keresztfejük az ütközésnél megsérült, és úgy vinnyogott, mint egy szögbe lépett óvodás.

– Szép volt, öreglány – lépett le 498-ból a herceg, hogy megszemlélje, mi maradt a galaxis bajnokából. Fontos segédeszközként magához vett egy tűzoltó készüléket. Két kormos képű földön kívüli mászott ki a felfordult gép ablakán, aztán heves veszekedésben törtek ki a töltés alján. A parázs vita elharapódzó lángjainak néhány kiló ABC por vetett véget, amelyet előre megfontolt szándékából a képükbe és az azon található nyílásokba fújtak.

A helybéli közönség ordított örömeiben. A vén sárkánykirály felállt és csatlakozott az éljenzőkhöz. Scarlet ránk nézett, és gyorsan visszavette az alap alakját.

– Megnyertük a versenyt? – szólalt meg halkán. Nem kellett semmit sem mondanunk, hisz minden az arcunkra volt írva.

– Megnyertük! Istenek, megnyertük a versenyt! – húzta meg a gőzsípot, a sérült burkolatú mozdony pedig hangosan sivalkodva köszöntötte a nézőket. Scarlet kormos arcán két könnyecsepp gördült végig, de ösztönösen fékezett és lentebb húzta a szabályzót, és remegve, de rutinos mozdulatokkal állította meg a gőzöcskőt az aréna közepén.

– A századik Loco GP győztese: Scarlet hercegnő és csapata a vörös 19.1001 gépen! Újra helyi bajnokot ünnepelhet a közönség! – tudatta a hírt a hétféjú Tald.

– Megyek és üdvözlöm az unokámat! – pattant fel a sárkánykirály a helyéről és a párkányon kinyitotta a szárnyait – A fogadáson mindenképpen várom a mágiszter urat! – majd lesiklott a mozdony mellé.

– Ezt a versenyt tényleg hiba lett volna kihagynom! – ismerte el DD.

Behúztuk a rögzítő féket. Aztán lemásztam a mozdonyból, és lesegítettem a kissé szédült Scarletet. Addigra már ott volt az öreg Belagor is, és felkapta az unokáját.

– Sokáig éljen Scarlet hercegnő! – üvöltötte a Sárkány sík népeinek.

– Éljen Scarlet hercegnő! – kiabálták a helyi szurkolók. Mi szintén kiabáltunk, és a lapátjainkat emeltük a magasba, mint a győztes katonák a fegyvereiket.

– Graun, Gemel, Gekki, szóval a G-csapat – fordult hozzánk a király –, jó munkát végeztetek! Belagor jutalma soha nem marad el. És te is nagy voltál, öregfiú! – mondta a mozdonynak. – Szóval, legyél jó az új gazdasszonyodhoz!

– Kislányom – mondta a hercegnőnek Rajnald. – Jól vagy?

– Jól, apa! Nagyapa, tegyél már le. Köszönöm!

– Kisasszony, mit szeretnél mondani? – nézett rá a nagyapja.

Scarlet felemelte a fejét, ránézett a kivetítőn a saját arcára, aztán csillogó szemekkel megszólalt.

– Asszem, jövőre is indulok a versenyen!

Rebulka családja pedig a blamázt követően úgy határozott, hogy másik versenysportban próbálnak szerencsét. Mondjuk, légi fogatban.

I. Graun, minden félorkok ura a hallgatóságára néz. Azaz miránk.

– Szóval, így nyerte meg Scarlet hercegnő és persze szerény személyem a századik Loco GP versenyt.

– Most kell tapsolnunk? – kérdezi Csatacirkáló Sean, majd összeüti a tenyereit párszor. Általános derültség fogadja, néhányan csatlakozunk is.

– Aha – bólogatok –, egészen jó történet volt, nekem legalábbis tetszett!

– Rögtön gondoltam! – dűnyögi a szerelmem. – Mivel volt benne gőzmozdony...

– És hozzájuk megyünk a Terra Tizenháromra? – érdeklődik a legkisebb herceg.

– Igen, fiam.

– Nem tudom, nekem ez a Belagor király jó fejnek tűnik! – mondja a trónörökös.

– Én inkább a sárkány lányokra vagyok kíváncsi! – jegyzi meg középső fiú.

– Lilith és Cara megesznek reggelire, te bugyi-vadász – csapja hátba barátságosan az apja. – Scarlet meg hozzád sem szól, amit meg tudok azért érteni. Oké, ha van már elég gőzünk, akkor nyeregbe!

– Gyertek lányok, nézzük meg a Kübelt! – mondja a Skót, és lesegíti a feleségét. Cat is a nyakamba ugrik, szóval leszállunk. Úgy is a mozdony felé vezet a vissza út.

– Min töpreng, Graun fejedelem? – érdeklődik Lexana.

– Csak azon, hogy vajon mi lehet most Scarlettel?

– Gondolom, valamelyik mozdonyát hajtja! – mosolyog a trónörökös.

– És remélhetjük, hogy nem Gekki a fűtője! – vágok közbe. Graun megcsóválja a fejét, és röhög egyet. Az öreg és fiai lemaradnak a mozdonymál, a fejedelem már száll is fel a páncélozott gőzösbe, mi pedig tovább sétálunk a Kubelwagen hordozó irányába. Ellövök vagy két fotót, ha valamilyen csoda folytán a szerelvény hátsó fele mégsem egyezne meg az elsővel, akkor az is legyen megörökítve.

– Hát nem cuki? – mutat Cat a Kübelre, és már mászik is fölfelé, Lexa a nyomában. A Skót röhög egyet, én pedig lefényképezem a csajokat. Hamarosan az Opel Blitz lesz a szeretet tárgya, majd a felderítő páncélauto következik. Cat fel is pattan a gépház fedelére, magához húzza a nagy busa fejemet, majd a megszerzett fényképezőgéppel kattint pár közös képet. Lexa közben a Blitz orrán könyökölve mosolyog a férjére. A Skót közben a dekoltázsát bámulja, mintha nem látta volna soha.

– Menjünk át a másik tankszállító vagonra! – javaslom. – Jobban elférünk. Illetve, ha a tolatómozdony kürtől egyet, az nem a fülünk mellett szólal meg, és így a lányok sem fognak megijedni.

– Miért kürtölne? – kérdi a Skót.

– Induláskor szoktak! – a választ mindenki elfogadja, szóval hamarosan már a másik Skoda tankot támasztjuk. Graun ekkor hangosan elkurjantja magát:

– Indulás! – és gőzös sípol, mire a toló energiaccellás gép is kürtszóval jelez vissza. Újabb sípolás, és a mozdonyok egy rántással elindulnak velünk. Nyakamban a fényképezőgépem. Hátulról pedig az én csinos Catom ölel át, érzem a légzését a bőrömön. Most, itt, ebben a percben még egy sokat látott stalker számára is szép a világ...

– Ha jól számolom, egy óra múlva kilépünk a hipertérből a Terra Tizenhárom holdjai mögött! – mondja Theresa az ügyletes navigátorának.

– Így van, úrnőm! – feleli a tiszt, egy jókora bajszerű középkorú úriember, aki igazi arisztokratának tűnik. Az is amúgy.

– Százados, célba ért már az előreküldött drón felderítő egység?

– Jelentem, a hipertéri szonda már célba ért! A drón máris küldi az első képeket a kódolt csatornán – feleli egy fiatalabb tiszt.

– Lássuk, százados!

– Igen, asszonyom! Képek érkeznek a fő monitorra.

– Mia a hóhér kardja ez? – csóválja meg a fejét az Úrnő a látványra. – Ez volna az a félreeső bolygó? Jó helyre ment a drón?

- Oda, asszonyom! – Mirr’age, a catmor nő hangja szólal meg egy kommunikációs csatornán. – Minden rendben a kis felderítőnkkel! Erős forgalmazást észlelek. Több űrhajó áll orbitális pályán a planéta körül. Tegyem lopakodó üzemmódba a madárkát?
- Tedd! Úgy látom, van ott egy űrállomás is. És a bolygó sem úgy néz ki, ahogy Graun leírta! Nagyítsunk rá!
- Azok ott kráterek? – teszi fel a kérdést a navigátor.
- Meteoreső? – nézi egy apró egérszerű rágcsáló, egy elemző is a képet.
- Inkább orbitális bombázás... – mondja egy női hang, a kitsune. Theresa pedig már hívja is Csatacirkáló Seant.
- Nagyfiú, figyelj, kivonatoztátok magatokat? Remek! Mondd meg I. Graunnak, hogy azonnal jöjjön a vezérlőbe. Hozza Mac’errát és Anupot is! Hogy mi van? Na, azt én is tudni szeretném!